

ရာရဲဦးသ

အပိုင်သိမ်းပြီးသား

စာရေးသူ ရာရ်ဦးသာ
ဝတ္ထုအမည် အပိုင်သိမ်းပြီးသား
အခန်း(၁)

၁၆နှစ်လောက် မြန်မာပြည်မှ ထွက်သွားခဲ့ပြီး ပြန်ရောက်တော့ ပထမဆုံး သွားဖြစ်တာက ထိန်ပင်သုသာန်သို့ဖြစ်သည်။ ဆေးရောင်မှိန်မှိန်နှင့် ဂူ ပတ်လည်တွင် ပေါက်ရောက်နေသောသစ်ပင်များက တောထနေ၏။ တစ် ဦးတစ်ယောက်မျှ ရောက်လာပြီး ရှင်းလင်းပေးပုံမပေါ်။ တင်းတင်းစေ့နေ သော နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ လှစ်ခနဲဖွင့်ဟလျက် ခပ်ထေ့ထေ့ပြီးရင်း ပါလာသော ပန်းစည်းကို အုတ်ဂူပေါ်တင်လိုက်သည်။

"ဒီကာလတွေအတွင်း ငါပဲမင်းကို သတိရနေခဲ့တာလားဆောင်း ... မင်းကို ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်ရော မင်းအသက်နဲ့လဲပြီး မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ သမီးရော မင်းကို မေ့နေကြပြီမဟုတ်လား ...၊ အသက်ပေးရအောင်အထိ သူတို့ ထိုက်တန်ခဲ့ကြလို့လား ... အခု ငါမြန်မာပြည်ကို ပြန်လာပြီ နင့်ကို သေစေခဲ့တဲ့သူတွေကို တစ်ဖန်ပြန်လည် နာကျင်စေဖို့အတွက်ပေါ့"

ကြွေပြားထက်က စာလုံးနက်နက်ကလေးများကို ပွတ်သပ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း စကားဆိုနေမိသည်။ ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်စတုချို့ကို ဖယ်ရှားရင်း လက်ပြန်ပိုက်လိုက်သည်။ ဆောင်းမီ ... အသက်၁၆နှစ် ဆိုသည့် ကလေးသာသာ မိန်းကလေးရဲ့အုတ်ဂူရှေ့တွင် သူပြောနေတဲ့စကားတွေ က ဘေးလူကြားလျှင် ရူးနေလား ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အတွဲညီစွာ ခင်မင်လာခဲ့သော ဆောင်းမီသည်

သူငယ်ချင်းဆိုသည်ထက်ပိုစွာ ရင်းနှီးခဲ့သည်။ အနေအေးအေးနှင့် မအူမလည်နိုင်လှသောသူမကို သူကသာလျှင် စောင့်ရှောက် ပေးခဲ့ရသည်။ ဆောင်းမီက သူ တိတ်တခိုးချစ်ရသည့် မိန်းကလေးဆိုလည်း မမှား။ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ် ရင်ခုန်သင်စအရွယ်လေး တွေမို့ သူ့ရင်ခွင်သံတွေ သူမလေးကြောင့် ခုန်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဆယ်တန်းဆိုသည့် အထက်တန်းကိုပင် မအောင်မြင်ကြသေး၍ ဖွင့်မပြောဘဲ သိုသိုသိပ်သိပ်ချစ်ခဲ့တာ ... သူသံယောဇဉ်ရှိနေမှန်း သိသိချည်း နှင့် သူ့ထံမှ ဆောင်းမီကို လုယူသွားသည့် ထူးခန့်အား သူ အစ်ကိုရင်းတမျှ ချစ်ခင်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့အပေါ် လုပ်ရက်ခဲ့သည်။ မလုပ်သင့်သောအလုပ်ကို မည်သူ့ မျက်နှာမှမကြည့်ဘဲ လုပ်သွားခဲ့တာပင်။

ထူးခန့်သည် သူတို့ထက် ငါးနှစ်လောက်ကြီးသည်မို့ ထိုစဉ်က လူပျို ဖားဖားကြီး။ သူကတော့ ခပ်ကုပ်ကုပ် စာကြမ်းပိုးလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆယ် တန်း တက်နေတဲ့ဆောင်းမီကို ခိုးပြေးပြီး သိပ်မကြာ ဗိုက်တစ်လုံးနှင့် ပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဆောင်းမီအသက်က ၁၆နှစ်မှ တကယ့်၁၆နှစ်။ သို့သော် ဗိုက်တစ်လုံးနှင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သူမမိဘတွေ ပြန်လက်ခံဖို့ ငြင်းဆန် ခဲ့ပြီး သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။

အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့် ဘဝရှင်သန်ဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလိုက်ရ၍ နောင်တရနေသော ဆောင်းမီအတွက် နောက်ဆုတ်ဖို့ခြေလှမ်းက နောက်ကျနေခဲ့လေပြီ။ ထူးခန့်နှင့် ဆောင်းမီ ဖေဖေကို အိမ်တွင် ပြန်အလုပ် ပေးဖို့ လာပြောတော့ သူ ဆယ်တန်းနှစ်ကြီး ဖြေနေတဲ့အချိန်ဖြစ်သည်။

ဖေဖေက သင်းတို့ကိုသနားပြီး အိမ်တွင်နေစေခဲ့ပေမဲ့ သူကတော့ နိုင်ငံခြားက အမျိုးတွေဆီ သွားနေခဲ့သည်။ ဆောင်းမီ မီးဖွားရင်း ဆုံးတဲ့ အကြောင်း ကြားပြီးကတည်းက သူ မြန်မာပြည်ကို ပြန်မလာတော့။ ထူးခန့်

နှင့် ကျန်ခဲ့တဲ့ကလေးကတော့ သူ့အိမ်တွင်သာ ဆက်လက် နေထိုင်လေသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေက မေ့နိုင်လောက်သင့်သည် ဆိုရသည့်တိုင် အနွယ်အပါးတွေအားလုံး သူ့ထံပါး ရှိနေခြင်းကြောင့် မဟောင်းသော အတိတ်၊ နာကျင်ခံပြင်းနေဆဲသော နှလုံးသားတို့က လတ်ဆတ်သစ်လွင်နေခဲ့လျက် ... ၊ ကလေးတစ်လသားအရွယ် ရောဂါထဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်လိုက်ရချိန် ပိုက်ဆံမလုံလောက်၍ ဖေဖေထံ ဒူးထောက်ခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းတွေ သူ သိလိုက်ရတော့

"ထူးခန့်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ပြောလိုက်ဖေဖေ ... ဆောင်းမွေးတဲ့ကလေးကို သူ့အပြည့်အဝ တာဝန်မယူနိုင်ရင် ကျွန်တော်မွေးမယ်လို့"

ထို့နောက်ပိုင်း ကလေးရဲ့အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် သူ့အပြည့်အဝ တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ကလေး လိုအပ်သမျှ သူစီမံပေးခဲ့ရပြီး နာမည်ကိုလည်း သူ့စိတ်ကြိုက် 'နှင်းခါး'လို့ နာမည်ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ခါဖူးမှ ကလေးမျက်နှာ သူမကြည့်ဖူးခဲ့။ မကြည့်ချင်တာလည်းပါသည်။ မြင်လျှင် သတ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်။ သည်နှစ် အဲဒီကလေးမလေး ဆယ်တန်းနှစ်ဖြစ်သည်။ သူပြန်လာသည့်အကြောင်း အရင်းကလည်း ...

"ဖေဖေရေ အိမ်ရှေ့မှာ ကားဟွန်းတီးနေတယ်"

သင်္ချာတွက်နေရင်းမှ အပင်စိုက်နေသည့်ဖေဖေကို ကြားအောင် အော်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ လက်နှစ်ဖက်ကို ပုဆိုးနှင့်ကပ္ပာကယာသုတ်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားလေသည်။ ကားဟွန်းသံက တစ်ချက်လေးတောင် ရပ်မသွားဘဲ စိတ်မရှည်သလို ဇွတ်တီးနေတာမျိုးဖြစ်၏။ စာလုပ်နေတာကို ပင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။

"အား ဘယ်လိုလူလဲဟာ သူများခြံရှေ့ကြီးကို ..."

နှုတ်ခမ်းပါးကလေးနှစ်မြွှာကို စုလုံးရင်း လည်ကလေးဆန့်ကာ တစ်ချက်မျှ မကျေမချမ်းသလို ကြည့်မိသည်။ နဂိုကမှ သင်္ချာပုဒ်စာက အဖြေမထွက်ရသည့်ကြားထဲ သည်ကားကတစ်မျိုး။ ဘာဘဲမန်နေဂျာကြီး အိမ်လာလျှင် သည်လိုမျိုးတစ်ခါဖူးမှမရှိ။

အခုတော့ ဘာတွေများ အရေးကြီးနေသလဲ မသိပါ။ ကားရပ်ရမည့်နေရာအား ကျော်လွန်၍ သူမ စာလုပ်နေသောခုံနားက ကပ်သီလေးတိုးရပ်တော့ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး ကျယ်သွားပြီး ရင်တဖျပ်ဖျပ်ခုန်လျက် ကြောက်အားပိုစွာ ရှိနေတော့သည်။ ကားဘရိတ်အုပ်သံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆူဆူညီညီထွက်လာတော့ ခြံတံခါး ပြန်ပိတ်နေသော ဦးထူးခန့်ရော အိမ်ထဲမှ ဒေါ်ချယ်ရီရော ကရောကပါး အပြေးရောက်လာကြလေသည်။

ထိုစဉ် ကားတံခါးပွင့်လာခဲ့လျက် ကားထဲမှ လူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ဦး ထွက်လာ၏။ အနက်ရောင် စတိုင်ပင်နီနှင့်တွဲဖက်စွာ အနက်ရောင် ရှပ်လက်ရှည်အား ဖြစ်သလို ခေါက်တင်လျက် သူမရှေ့တည့်တည့် လျှောက်လာသော ထိုလူအား ကြောင်နမ့်တက်စွာ ကြည့်နေခဲ့လျက် ...

"မင်းက နှင်းခါးလား"

မေးဆတ်လျက် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှဖြင့် မေးလာသော ထိုလူ၏အသံကြားမှ သူမ အသက်ဝင်လာခဲ့သည်။ မိမိအား ကားအတိုက်မခံလိုက်ရသေးဘဲ အကောင်းပကတိအတိုင်း ရှိနေဆဲကို ရိပ်စားမိသည်နှင့် စိတ်သက်သာရာရစွာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိလေတော့သည်။

"ဟေ့ ငါမေးနေတာလေ"

ရင်ဘတ်ကလေးဖိပြီး သက်ပြင်းရှိုက်နေတဲ့သူမကို စိတ်မရှည်ဟန်တူ၏။

လက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲယူပြီး အံ့ကြိတ်သံကြီးနှင့် ခပ်ဟောက်
ဟောက် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထပ်မေးတော့သည်။

"ဟယ် မောင်ထီးရိပ် ... မင်း ... ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ထီးရိပ်"

အနားရှိနေကြသည့်ဦးထူးခန့်နှင့် ဒေါ်ချယ်ရီသည် မတူညီကြသော
မျက်နှာထားတို့နှင့် ထီးရိပ်ရှေ့ ဆုံရပ်နေကြသည်။ သူပြန်လာလို့ အံ့သြ
ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်ချယ်ရီကတော့ သူ့အနားသို့ တပြုံးပြုံးနှင့် တိုး
ကပ်လာသလောက် ဦးထူးခန့်ကတော့ သူ့အား မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ္ဆေ
မြင်နေရသည့်သူပမာ ဂနာမငြိမ်ဘဲ မျက်စေ့မျက်နှာတို့ သိသာစွာ ပျက်ယွင်း
နေခဲ့လေသည်။

"မောင်ထီးရိပ်ရယ် ပြန်လာမယ်ဆိုလည်း ဖုန်းလေးတော့ ကြိုမဆက်ဘူး ..
လာကြိုလို့ရတာပေါ့ကွဲ့... အခုရော လေယာဉ်ကွင်းက တန်းလာတာလား"

"မဟုတ်ဘူး မတန်မရာလူတွေကို သူ့အသက်နဲ့လဲပြီး ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီကို သွားခဲ့တာ ...၊ အရင်ထဲက သိပါတယ်
ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ပိုသေချာသွားတယ် ... သူဟာ နင်းပြားသက်သက် ဆို
တာပေါ့"

သူ့ရဲ့စွေးရိပ်ထင်နေသော မျက်ဝန်းတို့သည် နှင်းခါးကိုတစ်လှည့် ဦးထူးခ
န့်ကိုတစ်ပြန် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ကြည့်လျက် မဲ့ပြုံးနှင့်ဆိုနေမိ၏။ ဦးထူးခ
န့်မျက်နှာသည် တိမ်ညိုတိမ်စိုင်းခဲတို့ လွှမ်းအုပ်သွားသလိုမျိုး ချက်ချင်း ညို
မှိုင်းကျသွားပြီး သွေးပင်ခုတ်မရအောင် နှုတ်ခမ်းသားတို့ အဖြူဘက် ကူး
လူးသွားလေသည်။ နှင်းခါး ဆိုသော ကလေးမကတော့ ကြောင်တိ
ကြောင်တောင် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

"ငါ့အနောက် လိုက်ခဲ့"

ကုပ်ဝဲဆံပင်ရှေ့ ဘော့ပင်နီအဖုံးကို ကလစ်သဖွယ် ညှပ်ထားသောကလေး မအား တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ရင်း ခြေလှမ်းကျဲတို့ဖြင့် အိမ်ထဲလှမ်း ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်ထဲတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း သက်မတစ်ချက်ကိုချ ကာ ဧည့်ခန်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဤအိမ်ဤနေရာသို့ သူ မရောက်ခဲ့ရ သည်မှာ ၁၆နှစ်ပင်ကျော်ခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် အားလုံးကပုံမှန်အတိုင်းပင် ရှိ နေသေးလျက် ... ။ မနှစ်ကမှ ဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဖခင်နေထိုင်ရာအရပ်ဒေသ အား ယခုနှစ်မှ ပြန်အခြေချမိခြင်းဖြစ်သည်။

သူရှိရာ နိုင်ငံမှာပဲ လာရောက်ကုသလျက်နှင့်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည် လည်းဖြစ်သည်။ လေဖြတ်ပြီး အကြောသေဘဝနဲ့ အိပ်ရာထဲ နှစ်လလောက် လဲအပြီးတွင် အပြီးတိုင် သူ့အား နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲက အပြင် အဆင်တွေကို ဝှေ့ဝဲကြည့်နေမိစဉ် အပြာရောင် ခပ်ပွပွဘောင်းဘီဒူးဖုံးကိုမှ အစိမ်းရောင်ခါးတို ပွပွရောင်းရောင်းနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားပုံက မျက်လုံးထဲ ကန့်လန့်ကြီး တိုးဝင်၏။ ဆောင်းမီမွေးထားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဟု သံသယက အတွေးထဲ ကပ်လျက်ပါလာ၏။

ဟိုးယခင် ၁၆နှစ်လောက်က သူ မြင်ဖူးခဲ့သောဆောင်းမီပုံစံသည် သေသပ်သည်။ စနစ်ကျသည်။ ကပိုကရိုမရို။ ပျာလောင်ခတ်တာမရှိ။ အခု တော့ သူမမွေးထားပါသောသမီးတွင် သူနှင့်အလားသဏ္ဌာန်တူတာ တစ်ခုမှ မတွေ့ရ။ တစ်ခါဖူးမှ မမြင်ဖူးသည့် သူ့အရှေ့ ရောက်လာတာတောင် အပြေးအလွှား။ မျက်နှာက ပြုံးစိစိ။ ခေါင်းကုတ် ခြေကုတ်နှင့် ပေါင်က လည်း မိန်းကလေးရယ်လို့ စေ့၍ရပ်မနေ။

သူ့အဖို့ အတော် အမြင်စိုးလှသည်။ ဒေါ်ချယ်ရီတို့ သည်အတိုင်း လွှတ် ထားကြလေသလား ...

"စောစောက သမီး အရမ်းလန့်သွားလို့ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်လိုက်ဘူး ... သမီး ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်နော် ..."

စကားကို ရှေ့ဆက်မရဖြစ်နေပြီး လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ပါးစပ်နားတွေ လျက် ရှိနေသော နှင်းခါးအား မျက်မှောင်ကုတ်လျက် စူးစိုက်ကြည့်နေ မိသည်။ သူမ ဒေါ်ချယ်ရီအနား တိုးကပ်လျက် လက်ကွယ်ကာ ကပ်တိုးလေး မေးနေလေ၏။

"တီတီ ဦးထီးရိပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲဟင် ... အန်ကယ်လား လေး လေးလား ဦးဦးလား ... ဒါမှမဟုတ် သမီးကို မွေးစားထားတာဆိုတော့ ဒက် ဒီလိုခေါ်ရမှာလား"

"အောင်မယ်လေး အများကြီးကို စဉ်းစားနေတာနော်ညည်းလေး ... ဦးဦး ပဲခေါ် နိုင်ငံခြားမှာနေပေမဲ့ ဘိုလိုလုပ်ယူပြောတာတွေ မကြိုက်ဘူး"

ဒေါ်ချယ်ရီနှင့် နှင်းခါး အခေါ်အဝေါ်ကိစ္စနှင့် တီးတိုးလေး တတွတ်တွတ် လုပ်နေကြသည့်တိုင် ဦးထူးခန့်ကတော့ မျက်နှာကို အောက်သို့ တွင်တွင်ငုံ့ လျက် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။ လက်တွေက စိတ်မတည်ငြိမ်ခြင်း ကို ပြသနေ၍ ထီးရိပ်သဘောကျနေမိသည်။

"ကြိုက်တယ် ခင်ဗျားဆီက အကြောက်တရားတွေ ကျုပ်မြင်နေရလို့"

ထိုင်နေရာမှ ပြန်ထရပ်လိုက်ပြီး မနီးမဝေးတွင် ရပ်နေကြသော သူတို့ အနား တိုးလျှောက်သွားလျက်

"မင်းအသက် ဘယ်နှနှစ်လဲ"

"၁၅နှစ်နဲ့ ဆယ့်တစ်လ ... အယ်"

ဖေဖေ အနောက်မှ ခါးကိုလှမ်းတို့သဖြင့် ပါးစပ်ကိုယောင်ပြီး ပိတ်လိုက် မိသည်။ ထို့နောက် ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာကလေးနှင့် လက်အုပ်ချီကာ

"တောင်းပန်ပါတယ် စောစောက သင်္ချာတွက်ရင်း အဖြေမထွက်တာနဲ့ ကိုယ့်အသက်ကို မြှောက်နေမိလို့ ... အဟီး ... သမီး ခဏနှစ်ပြည့်ပါတော့မယ်ဦးဦး"

"ဆယ်တန်းနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆယ်တန်း ... ဒါနဲ့ ဦးဦးက ပုံထဲကနဲ့မတူဘူးနော် ငယ်ငယ်က ပုံတွေပဲမြင်ဖူးတော့ သမီးက တန်းမမှတ်မိလိုက်တာ ... ဦးဦးကအပြင်မှာ ပိုကြည့်ကောင်းနေတာကိုး အဟိ ... အရပ်ကြီးကလည်း သမီးမော့ကြည့်ရတာ စောစောက လည်ပင်းတောင် ညောင်းသွားတယ်"

ကုပ်ပိုးကိုကိုင်လျက် သမီးဖြစ်သူက စကားတွေ ကရားရေလွှတ်သလို ပြောနေလေလေ ဦးထူးခန့် မျက်နှာ ပျက်ပျက်သွားလေဖြစ်သည်။

သားအဖ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် တိမ်ညိုတဲ့နေ့ရက်တွေကို အကောင်းဆုံး ဖန်တီးပေးဖို့ ပြန်ရောက်လာခြင်းတွင် တစ်ယောက်က ကြိုတင်သိရှိနေခဲ့ပြီး တစ်ယောက်ကတော့ တွေးမိပုံတောင်မပေါ်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ထီးရိပ် ပျော်စရာတွေ ကြုံရဦးမည်ထင်သည်။

"ဒေါ်ချယ် ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ အခန်းထဲ သယ်ထည့်ပေးထားပါဦး"

"ဟုတ်ပြီ မောင်ထီးရိပ် ဆေးအေး သက်သာနားပါဦး လာသမီး"

နှင်းခါးနှင့်အတူ လှည့်ထွက်သွားကြတော့ ...

"ဟေ့ မင်းက မင်းအထုပ်မင်းသယ်"

"ရှန်"

မျက်လုံးဝိုင်းလျက် နားမလည်သလို ပြန်လှည့်ကြည့်လာတဲ့ နှင်းခါးကို စိတ်ပျက်စွာ ကျွတ်စုပ်မိရင်း

"မင်းပစ္စည်းတွေကို မင်းသွားသယ် ... ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့အခန်းထဲမှာ မင်း

လိုက်နေရမယ်"

"တကယ်လား ... ဦးဦးအခန်းထဲမှာ တစ်ခန်းလေးတစ်ခန်း ရှိနေတာ သမီးသိတယ် ... တီတီက မနေခိုင်းလို့ အဟိ ... ဦးဦးကမှ သဘောကောင်း သေး"

ဘုမသိဘမသိနှင့် စွတ်ပြောနေသော သမီးလက်ကိုဆွဲပြီး ဦးထူးခန့် ထွက် လာခဲ့သည်။ ထီးရိပ် မပြောမဆိုဘဲ ပြန်လာသည်ဆိုကတည်းက သူတို့ အတွက် အကြောင်းမလှတော့မှန်း ကောင်းကောင်းကြီး သိရှိခဲ့သည်။ တစ် ချိန်ချိန် ပြန်လည် တွေ့ရှိကြရမည်ကို တွေးထားပါသော်လည်း သမီးဆယ် တန်းနှစ်မှ ရောက်ရှိလာရခြင်းက တိုက်ဆိုင်မှုတော့ မဟုတ်နိုင်။ တမင် အကွက်ချလျက် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ ရောက်လာတာဖြစ်သည်။

"ဘာလို့လဲဖေဖေ"

ဦးထူးခန့် ပြောချင်နေပါသော်လည်း ဘာစကားပြောရမှန်းမသိ။ ဒေါ် ချယ်ရီကတော့ ခေါင်းခါလျက် အထုပ်တွေ သယ်ချနေလေသည်။ အရွယ်မ ရောက်သေးသော ကလေးကို အခန်းထဲခေါ်သိပ်တာ သဘာဝမကျ။ တားမြစ်ချင်သော်လည်း သူသည်ကျေးဇူးရှင်။ ကျေးဇူးတရားပေါင်းများစွာ ရှိနေသည့်သူအား အဘယ်သို့ ငြင်းဆန်အန်တုရဲပါ့မလဲ ...

"သွား သမီးပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းခဲ့"

ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ပြေးထွက်သွားသောသမီးကို ရင်လေးစွာ ငေးကြည့် နေမိသည်။ ထိုစဉ် မနိုင်တနိုင် အထုပ်များဆွဲလျက် သယ်လာသောဒေါ် ချယ်ရီအား ကူသယ်ပေးရလေတော့သည်။ ကလေးမလေး နေချင်သည့် အခန်းသည် သူ့အခန်းထဲမှနေ၍ လသာဆောင်ဘက်ထွက်ကာ ထိုမှခပ်သေး သေး ဖွဲ့စည်းထားသော အခန်းငယ်ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ အခန်းထဲတွင် စာအုပ်တချို့ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

"တောက်"

ဘယ်သူမှမဝင်ဖို့ တားမြစ်ထားတာတောင် ဝင်လာရဲတာ သူ့အား ပမာမခန့်လုပ်ခြင်းပင်။ ချက်ချင်း မျက်နှာထက် အရောင်ပြောင်းသွားပြီး လသာဆောင်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရာ ပစ္စည်းများအားလုံး ရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက်တွင် အိတ်တစ်လုံးနှင့် ရောက်ချလာပါသော နှင်းခါးကို တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။ မနီဇ်တနီင် သယ်လာသောအိတ်သည် ကြမ်းပြင်နှင့်ပွတ်တိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရလျက် ပါလာလေသည်။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် သူ့အား သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးပြပြီး ထပ်မံခြေလှမ်းတော့၏။ နှင်းခါး ဘယ်သို့သွားနေသလဲ သိသည်မို့

"ရပ်လိုက် မင်း ဒီမှာပဲ နေရမှာ"

"ရှန်"

သံပတ်ပေးထားသည့်အရပ်နှယ် ခေါင်းက ဟိုဒီ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ရွေ့လျက် ပြူးတူးကြောင်တောင် ဖြစ်နေ၏။ ဦးထူးခန့်၏ ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာအား ကျေနပ်စွာ စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မဲပြုံးကလေးတစ်ချက် နှုတ်ခမ်း၌ စွဲထင်သွားလေသည်။

"ဒေါ်ချယ် လုပ်စရာရှိတာတွေသာ ဆက်လုပ်ပါ ... ညစာစားချိန်ရောက်မှ စကားစမြည် ဆိုကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ပြီ မောင်ထီးရိပ် ... နားပါ ..."

ဒေါ်ချယ်ရီ ပြန်ထွက်သွားသော်လည်း ဦးထူးခန့် ခြေစုံရပ်နေဆဲ။ မရဲတရဲ အကြည့်တို့နှင့် ကြည့်နေပါသော်လည်း မသိဟန်ပြုကာ ခုတင်ပေါ်ဝင်ထိုင်ရင်း ခြေစွပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ နှင်းခါးကတော့ အထုပ်တွေကို ဖွင့်နေသည်။ နေရာချမလို့မှန်းသိ၍ သူ မတားလိုက်တော့။ မျက်ကြောစင်းပြီး

ငေးကြည့်နေစဉ် ဝမ်းခေါင်းသံနှင့် လှိုက်ဖိုစွာပြောလာတဲ့ ဦးထူးခန့်၏ တောင်းပန်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

"အစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ် ထီးရိပ် ... သမီးလေးက အခုမှ ..."

"အဟက် ... အခုမှ ဘာဖြစ်လဲ ...၊ ဘာတွေ စိတ်ပူနေတာလဲ ခင်ဗျားကြည့် ရတာ မျောက်အိုကြီး သံပရာသီးစုပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ ရှုံ့မဲ့နေတာပဲ ... စိတ်ချ ပါ နယူတန်လောကို ကျုပ်က အတည်ပြုပေးမှာ ... အဟွန်း ... ထွက်သွား တော့"

မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလျက် အောက်မေးသားတွေ လှုပ်ယမ်းနေသည်။ တစ်ခုခု ထပ်ပြောချင်နေပုံလည်း ပေါ်နေပြီး တစ်ခွန်းမျှထွက်မလာ။ ခေတ္တ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံဆစ်ခု ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီးသည်နှင့်

"ဟေ့ ဇက်ကြောလေး နည်းနည်းလောက် လာနှိပ်ပေးစမ်းပါ ...၊ နှိပ်တတ် တယ်မို့လား"

နှင်းခါး ဖခင်ကို ကြည့်နေရင်းမှ ပြန်မဖြေ။ သို့သော် သူ့အနား လျှောက် လာပါသည်။ လက်ဖဝါးနုနု သေးသေးလေးနှစ်ဖက် သူ့ပခုံးထက် ကျ ရောက်လာသည်နှင့် ဆတ်ခနဲ အုပ်မိုးကိုင်လိုက်ပြီး ဆောင့်ဆွဲလိုက်လျှင် နောက်ကျောမှ သူ့အား သိုင်းဖက်ထားသလို ဖြစ်သွားလေသည်။ အနောက် မှ ကုန်းကုန်းကွကွလေးနှင့် ခေါင်းချင်းနီးကပ်စွာ ဖြစ်တည်သွားခြင်းတွင် နှင်းခါးသည် သူ့အား မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ကြောင်ကြည့်နေပါ၏။ ထွက် မသွားသေးသော ဦးထူးခန့်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရင်း

"ချာတိတ်ပါးက နုလှချည်လား"

ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ခမ်းလွှာနှင့် မထိတထိပြုလိုက်တော့ နှင်းခါး ကိုယ်

မတ်သွားသလို ဦးထူးခန့်လည်း မျက်နှာငုံကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုင်ထားမိတဲ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်ရင်း ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးထူးခန့် အနားသို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း နီးကပ်စွာ ရပ်လိုက်၏။

"ခင်ဗျားကို သွားတော့လို့ ပြောနေတယ်လေ"

"အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... မင်းမကျေနပ်တာရှိရင် အစ်ကိုကို ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ ... သမီးလေးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ...၊ ကလေးစိတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"ကလေးစိတ် ... ဘာစိတ်ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်နဲ့ဆိုင်သလား၊ ဘာမှမသိချင်ဘူး ... သူ့ကို ကျုပ်ပိုင်တယ် ကျုပ်ဘာပဲ လုပ်ချင်လုပ်ချင် ခင်ဗျား တားမြစ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့သမီးတော်တယ်ဆိုပေမဲ့ မပိုင်တော့ဘူး ဆိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီကြိုးတွေကို ကျုပ်ဖြတ်မယ် ...၊ သူ့ဘဝကို ကျုပ်လက်နဲ့စီရင်မယ် လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရအောင်လို့ အပိုင်သိမ်းယူပစ်ခဲ့တာ ခင်ဗျားသိမှာပါ ...၊ အလိုက်သင့်ထွက်သွား မဟုတ်ရင် တခြားနေရာ ခင်ဗျားရောက်သွားမယ်"

တိုးကပ်လျက် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် သူ့လှောင်သံပါသည့် အပြောတို့တွင် ဦးထူးခန့် လည်ချောင်းကြောတို့ တင်းထောင်သွားတာ သတိထားမိသည်။ သို့သော် အရှုံးပေးသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မျက်လွှာလှန်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။

"ဦးဦး ..."

"ဘာလဲ"

ဆောင့်အော်လိုက်တော့ သူမ အသားပင် တုန်ယင်သွားလေသည်။ ကိုယ်မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ

"ဟို ပစ္စည်းတွေ နေရာချပြီးလို့ သမီး စာသွားကျက်တော့မယ်လို့ ပြောမလို့ပါ"

"စာကျက်မလို့ ... ဟုတ်လား၊ သွား ညစာစားချိန် မင်းငါ့အနားမှာ ရှိနေပါစေ"

"ဟုတ် ဦးဦး"

လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ် နောက်လှန်လှဲချကာ လက်တစ်ဖက်ကို မျက်နှာထက် ဖြတ်တင်လျက် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့တို့ ချလိုက်မိလေတော့၏။ နှင်းခါး ဖခင်ထံ တန်းပြေးပြီး ဦးထီးရိပ်နှင့်နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောခဲ့တာကို မေးလိုက်သည်။ သို့သော် မဖြေ။ သိသာစွာ မျက်နှာမကောင်းနေမှန်း သိပေမဲ့ ဦးထီးရိပ်ကြောင့်ဆိုတာ နှင်းခါးသိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးထီးရိပ်သည် နှင်းခါးတို့ သားအဖရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပင်။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ် ... စာသွားလုပ်တော့ ... ဪ သမီး ဦးထီးရိပ်ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံနော် သူ့အရှေ့မှာ အမှားမလုပ်နဲ့ သူခိုင်းရင် လုပ်ပေးလိုက် သူဆူရင် ငြိမ်ခံနေ ပြန်မပက်နဲ့ သူက ဖေဖေတို့ကျေးဇူးရှင်"

ဖေဖေလည်း သည်လိုပဲ တွေးထားသည်ပဲမို့ အဆင်ပြေသေးမှန်း ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် စရောက်ကတည်းက လေသံဟိန်းဟိန်းနှင့် ပြောဆိုနေသော ဦးထီးရိပ်ကို သူမ နည်းနည်းတော့ ရှိန်ပါ၏။ ဖေဖေ ပြောသလို အလိုက်သင့်နေရင်တော့ သူမ အသက်ရှူချောင်လောက်ပါရဲ့...။

အခန်း(၂)

ထမင်းစားပွဲသို့ ဆောလျင်စွာ ရောက်နေသောကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီနှင့်နှင်းခါး ပျာယာခတ်စွာ ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ သည်အိမ်တွင် ဒေါ်ချယ်ရီနှင့်ဦးထူးခန့်သာ အိမ်စောင့်အဖြစ် ရှိနေသူများဖြစ်၏။

သူ ရောက်နေသည်ဆိုပြီး ဟင်း ဘယ်နှခွက်တောင်မျှ ချက်ထားသလဲမသိ။ သယ်မပြီး ပြုမပြီးနှင့် နှင်းခါးတစ်ယောက် ခြေလိမ်နေတော့သည်။ ဒေါ်ချယ်ရီလည်း နောက်ဖေးတွင် ဟိုဒီဗျာများလေ၏။

"ဟေ့"

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် နှင်းခါးလက်ထဲက ဟင်းခါးပန်းကန် ကျကွဲလေတော့သည်။

"အား ... သေပါပြီ ကျွတ်ကျွတ် ... ဦးဦးကလည်း ... ဘာလို့ အဲလိုကြီး အော်လိုက်တာလဲ လေအေးလေးနဲ့ ခေါ်လည်း သမီးကြားပါတယ်"

အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော အရည်များ ခြေထောက်ပေါ် ရွဲရွဲစိုစွာ အပူလောင်သွားသောကြောင့် စူပုပ်ပုပ် မကျေမလည်မျက်နှာနှင့် ရန်တွေ့လေပါသည်။

သူ မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်နေရင်းမှ စုလုံးနေသော နှုတ်ခမ်းမြှာတို့ ဖွင့်ဟရန် ကြိုလိုက်စဉ်မှာတင် ပြန်လည် ပိတ်ဆင်းသွားရသည်။ ဒေါ်ချယ်ရီ ပျာပျာသလဲနှင့် ပြေးလာပြီး သေချာ မသယ်၍ ဆူပူနေသည်။ ဒါကို မင်းမယ် ကြီးမကလေးက သူ့အား မျက်စောင်းရွယ်ရင်း

"ဦးဦးကြောင့်လေ ... သမီးဘာသာ ကောင်းကောင်း သယ်နေတာကို လှမ်းဟောက်ပြီးခေါ်လို့ လန့်သွားတာ ဟွန့်"

"ရှုး ... အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ"

"ဟီး ဟုတ်သားပဲ ... သမီးခြေထောက် ပူသွားလို့ သတိလွတ်သွားတာ"

သူ့အား ကျောပေးလျက် ရှိနေသော နှင်းခါးကို နောက်ပါးမှ စိုက်ကြည့်မိ သလို အားတုံ့အားနာနှင့် သူ့အားကြည့်နေသော ဒေါ်ချယ်ရီအား

"ဒေါ်ချယ် အရင်ရှင်းလိုက်ပါဦး ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်"

"ဟင်"

ဒေါ်ချယ်ရီ မျက်လုံးဝင့်သွားပြီး အတန်ငယ် ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ ပူနေသဖြင့် တရှူးရှူး လုပ်နေသည့် နှင်းခါးကြောင့်

"အတော်ပူသွားလားသမီး ... ကြည့်ပါဦး နီနေတာပဲ"

"သိပ်လည်းမပူတော့ပါဘူး တီတီရယ် သမီးဘောင်းဘီ သွားလဲလိုက်ဦး မယ် ခဏပဲသိလား"

ဘောင်းဘီလေး မကာ မကာနှင့် ပြေးထွက်သွားသော နှင်းခါးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ချလိုက်မိ၏။ ထီးရိပ်ရှေ့တွင်မှ သည်လိုတွေ ယောက်ယက်ခတ် သွားရတယ်လို့ ...၊ မသာမယာသောမျက်နှာနှင့် ထွက် သွားသည်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း အသက်ရှူပင် ကျပ်ချင်လာသည်။ ကိုယ်တွေများက သူထားမှနေရမည့်သူများဖြစ်သည်။ သူသာ ထွက်သွား တော့လို့ တစ်ချက်လွတ် စကားဆိုခဲ့လျှင် အခက်သားလား။ ဒေါ်ချယ်ရီ သည်အိမ်စရောက်တော့ ထီးရိပ် နိုင်ငံခြား ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် နှင်းခါးလေးရဲ့ အရေးကိစ္စမှန်သမျှ ဖုန်းနှင့်အမြဲ ဆက်သွယ် ပြောဆိုနေကြခြင်းကြောင့် မမြင်ဖူးပေမဲ့ ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။ ခပ်တန်းတန်း

မှန်မှန်နှင့် လေပြည်စကားနှင့်ဆိုဖူးတာ မကြားဖူးခဲ့၍ အိမ်ပြန်ရောက်
ရောက်ချင်း သူနှုတ်ထွက်စကားတို့က ဒေါ်ချယ်ရီအတွက် မထူးဆန်းတော့။
သမီးနှင်းခါးနှင့် ဦးထူးခန့်အဖို့တော့ တမျိုးတမည် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။

ထီးရိပ်ဖခင် ဦးနေရိပ် ပြဖူးထား၍လည်း သူ့ပုံကို တစ်ခါတည်းနှင့် မှတ်မိ
နေခဲ့တာလည်း ဖြစ်သည်။ မဟုတ်လျှင် ထူထဲသောမျက်ခုံးတို့ စုပြုံလျက်
အလိုမကျစွာ စူးစိုက်ကြည့်ခြင်းကို မလွဲမသွေ ခံရနိုင်ဖွယ် ရှိလေသည်။

နှင်းခါး အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ထီးရိပ်ထံ အခေါ်
လွှတ်လိုက်ရသည်။ ဗိုက်ဆာနေသဖြင့် ခပ်စောစော ဆင်းလာတာ ဖြစ်
နိုင်သည်မို့ နောက်ကျ သွားရခြင်းအတွက် အားနာလှသည်။ နှင်းခါးကို
အသွားခိုင်းအပြီး ဟင်းခါးကို နောက်ထပ် ပန်းကန်တစ်လုံးထဲထည့်ကာ အ
သင့်စားစေဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။

"ဦးဦး ... တီတီက ထမင်းစားလို့ရပြီတဲ့ ...၊ ခုနက ပြန်ပြောသလို ဖြစ်သွား
တာ တောင်းပန်ပါတယ်နော် သမီးပူသွားလို့ လွှတ်ခနဲထွက်သွားတာ ...
သမီး ..."

ဦးထီးရိပ် သူ့နားထဲ လက်ညှိုးထိုးထည့်ပြီး ကလိနေလေသည်။ မျက်နှာ
ထက်တွင်လည်း စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ ကြီးစိုးလျက် ...၊ ပြောလက်စကား ရှေ့မ
ဆက်နိုင်ဘဲ နှင်းခါး ဒူးတွေပင် တုန်ယင်နေလေတော့၏။

"သမီး သမီး ... ကျစ် အဲဒီအသုံးအနှုန်းတွေ ငါ့ကိုလာမသုံးနဲ့.. နားကလော
တယ်၊ ကလေးကလားလို့ သူငယ်နှုပ်စားလို့နဲ့ ... ဟွင့် နောက်မှတ်ထား ငါ့
ရှေ့မှာ ထပ်မသုံးမိစေနဲ့"

"ရှုနီ"

"အဲဒီ ရှုနီဆိုတာလည်းပါတယ် ငါ ဒီအိမ်ရောက်တာ တစ်ရက်မပြည့်သေး

ဘူး ... မင်းရဲ့ ရှန် ဆိုတဲ့အသံက ခဏခဏပဲ ...၊ အူတိအူကြောင်အချိုးတွေ ငါ့ကိုလာမချိုးနဲ့၊ ငါပြောရင် နားထောင် ငါခေါ်ရင်ထူး မေးရင်ဖြေ ... ဒါပဲ မင်းလုပ်ရမဲ့အလုပ်က"

"ဟုတ်ကဲ့ သမီး ... အဲ မှတ်ထားပါ့မယ်ဦးဦး"

ထီးရိပ် မကျေမချမ်းသေးသော မျက်ဝန်းစူးစူးတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သူမ၏ပခုံးကိုပင် ထိလှမတတ် တိုးတိုက် ထွက်သွားလေသည်။ မျက်လုံး ကလေး ဝိုင်းနေအောင် အံ့အားသင့် မှင်တက်နေပြီးမှ အနောက်မှ ပြေး လိုက် သွားမိတော့သည်။ စောစောက ပြောလိုက်တဲ့အထဲ ပြေးမလိုက်နဲ့လို့ မမှာခဲ့ဘူး မဟုတ်လား ...။

"ဖေဖေက မှာလိုက်တယ် ဦးဦး အိပ်ပြီးမှအိပ်တဲ့"

သူ့အနား မတ်တတ်ရပ်လျက် ငိုက်မျဉ်းနေသော နှင်းခါးကိုကြည့်နေမိစဉ် သူ မမေးဘဲ ဖြေလာပါသည်။ သူအိပ်မှ အိပ်ဖို့ အမှာပါးထားသေးသည်ပေါ့။ ပြုံးစစ နှုတ်ခမ်းက ဖွင့်ဟလျက် စောင်ကို ဆွဲတင်လိုက်လျှင် သူ့ခေါင်းအား အတင်း ဆွဲမော့ခြင်း ခံရလေသည်။

"ဟ"

"ဟယ် ဦးဦးပြုံးလိုက်တာ လီယိုနာဒိုနဲ့တောင် တူသွားတယ် ...၊ အဟီး ... ငါက တိုက်တင်းနစ်မင်းသားကို အရမ်းကြိုက်တာလေ အဲဒီကားလည်း မ ရေတွက်နိုင်တော့ဘူး ကြည့်တာ ... ကြည့်တိုင်းလည်း နှာချေးထွက်အောင် ငိုရတာချည်းပဲ"

"ဟေ့ ဘာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ ... နေပါဦး စောစောက ဘယ်လို သုံးနှုန်းလိုက်တာ ...၊ ငါ ဟုတ်လား မင်းရိုင်းလှသည်လား တောက် ထူးခန့်

သမီးလို့မပြောရဘူး အရိပ်သုံးပါး နားမလည်တဲ့ဟာတွေ"

"ဦးဦးကလည်း အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ... ဦးဦးပဲ သမီးလို့ မသုံးနဲ့ဆိုလို့ ငါနဲ့သုံးတာလေ၊ အိမ်မှာဆို ဖေဖေနဲ့တီတီကို သမီးနဲ့သုံးနှုန်းပြီး ပြောခဲ့တာ ချည်းပဲ ကျောင်းမှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို နင်နဲ့ငါ ဆိုပြီး သုံးတယ်လေ ... ဦးဦးကျမှ ဘယ်လိုသုံးသုံး မကြိုက်တာ မတတ်နိုင်တော့ဘူး"

ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောပြီး သူ့အနားက လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တော့ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သူ့နံဘေး ရောက်လာပါသော သူမလေးကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲလှည့်ရင်း

"ဟေ့ မင်းငါ့ကို အပြစ်တင်နေတာလား ... မင်းကိုယ်မင်း ဘာမှတ်နေ သလဲ ...၊ အခု မင်းအသက်ကို နုတ်လိုက်ဖို့ ငါဝန်မလေးဘူးနော် မင်း အသက်နဲ့ခန္ဓာက ငါ့အပိုင်ပဲဆိုတာ မမေ့နဲ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦးကျေးဇူးကြောင့် နှင်းခါးဆိုတဲ့ ချစ်စရာကောင်မလေး အဖြစ် ရှိနေသေးတာပါ ...၊ ဦးဦးက ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက် ပိတ်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ငါထားသလိုနေ ငါ့စကားနားထောင် ဆိုရအောင် အသိဉာဏ်မရှိတဲ့တိရစ္ဆာန်လည်း မဟုတ်ဘူး ... စောဒကတက်တာ မဟုတ် ပါဘူး ... လူကြီးနဲ့လူငယ်ကြား မျှမျှတတလေးဖြစ်အောင် ပြောပြနေတာပါ"

ကြည့်စမ်း။ ပြန်ခံပက်နေတာ ...။

ထီးရိပ် အံတင်းတင်းကြိတ်မိသလို နှင်းခါးရဲ့ပခုံးကို ကိုင်ထားသော လက် တွေကလည်း အားသန်လာခဲ့လျက်။ ဤသည်ကို တောင့်ခံရင်း

"သမီးက ဦးဦးကို မမြင်ဖူးခင်ကရော မြင်မြင်ကတည်းကပါ ချစ်ကြောက်ရိုသေတဲ့စိတ် ဖြစ်မိတာပါ ...၊ အခုလို ဆူတာ အကြမ်းအတမ်း တွေလုပ်တာ တစ်ခါဖူးမှ ခံဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေနဲ့တီတီက ဖူးဖူးမှုတ်

ထားတာ ...၊ အဲဒါကြောင့် နည်းနည်း ဆိုးချင်ပါတယ် ဦးဦး အဆင်မပြေရင် လျှော့ဆိုးပါ့မယ်"

လိမ္မာမယ် ပြောမလား ထင်မိသော်လည်း လျှော့ဆိုးမည်ဟူသော စကား ကြောင့် ဟားခနဲဖြစ်သွားပြီး ခြေလက်မြှောက်ကုန်တော့သည်။ အောက် နှုတ်ခမ်းက အရှေ့သို့ထော်လျက် မျက်လွှာပင့် ကြည့်နေ၏။

"ဒါလား ဒေါ်ချယ်ပြောတဲ့ နှင်းခါးလေးက အပိုးကျိုးကျိုးနဲ့ လိမ္မာရေးခြား ရှိပြီး သိတတ်သည့်ကလေးက ...၊ တောက် ..."

စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးရင်း တောက်ခတ်မိတော့ အသံက ကျယ်လောင်စွာ လျှံ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူမကိုယ်လေးတုန်သွားပြီး အနောက်သို့ ရွေ့ သွားတာ သတိထားမိသည်။

"အခု သွားအိပ်တော့"

အံ့ကြိတ်သံဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ်ပြောအပြီး လှစ်ခနဲပင် ပြေးသွားပြီး သူ့ခုတင် ဘေးက ကြမ်းပြင်တွင် တစ်ချိုးတည်း ခေါင်းမီးခြုံလျက် ခွေအိပ်သွား တော့သည်။

သည်ဟာလေးကို သူ အဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရပါ့မလဲ စဉ်းစားရင်း စိတ်အိုက်သွားသည်။ အဲလ်ကွန်းကလေးကပင် သူ့ကို မအေးမြနိုင်တော့။ တိမ်ညိုနေတွေကို ရောက်ဖို့အတွက်ဆိုပြီး သူတေးထားသမျှ သူက အရင် လေပွေနှင့် ပက်ပင်းတိုနေသည့်အဖြစ်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ခေါင်းအုံးထက် လှဲချပြီး နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ မျက်လုံး တို့ မှေးစင်း ပိတ်လိုက်သည်။ နေ့လယ်က ရောက်ဖြစ်ခဲ့သော ဆောင်းထံသို့ တစ်ကြော့ပြန် အသွားတွင်

"ငွတ်နိုက်ပါ ဦးဦး ခါး အိပ်ပါတော့မယ်"

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းအတွင်း ကျယ်လောင် စူးရှသောအသံ ထွက် ပေါ်လာသည့်အတွက် မျက်လုံးတို့ ဖတ်ခနဲပွင့်ပြီး ထထိုင်မိတော့သည်။ နှင်း ခါးထံမှာ နှုတ်ဆက်သံသည် သူရင်ကို တဒိုင်းဒိုင်း ဖြစ်သွားစေပြီး ခေါင်းမီးခြုံစွာ ငြိမ်သက်နေဆဲ နှင်းခါးကို ကြောင်နစွာ စိုက်ကြည့်နေ မိသည်။

"ဟူး ... မလွယ်ပါ့လား"

ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိကပ်လျက် လေပူတို့ မှုတ်ထုတ် လိုက်မိတော့သည်။ ဒီညအတွက် အိပ်ချင်စိတ်ကလေးက ငှက်ဆိုးတမျှ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ... ။

ကျောင်းစိမ်းထဘီကို ခပ်တိုတိုပြင်ဝတ်လျက် ဇက်ကြောကို ဘယ်ညာ ပြောင်းချိုးလိုက်သည်။ ခေါင်းအထိမြင့်သော ကြိုးတန်းက နှင်းခါးမှမရ လျှင် သူများအလှည့် ပေးရတော့မည်။ ဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။

"ရား ..."

"ဟာ ... နှင်းခါး နင့်အောက်ခံ ဘောင်းဘီတောင် ပေါ်သွားပြီ ဟားဟား ဟား"

ကြိုးတားထားသော တစ်ဖက်က မိန်းကလေးတွေ လှောင်ရယ်ပြီး အားလျော့အောင် သူမအား ပြောနေခြင်းကို မသိဟန်ဆောင်ကာ ခေါက် တစ်ကြော့ ထပ်ခုန်လိုက်သည်။ အတော်မြင့်သည့် ကြိုးတန်းမို့ အဝေးမှ အားယူပြီး ပြေးခုန်ရလေသည်။ ကိုယ့်ဘက်ကသူများက အားပေးကြသလို တစ်ဖက်က သူများကလည်း အားယုတ်အောင် ပြောနေကြ၏။

"နောက်ထပ် သုံးချက်ပဲ ရှိတော့တယ် နှင်းခါးရေ ငါတို့အောင်တော့မယ်

ကြိုးစားထား"

"မရသေးဘူး ကြည့်နေ ပထမနှစ်ချက်က ကံကောင်းသွားလို့ ငါတို့အရပ်က သူ့ထက်ရှည်တယ် ကြည့်နေ ဒီတစ်ချက် မရတော့ဘူး"

ဘေးတွင်ရပ်နေကြသော ကစားသူနှစ်ယောက် အငြင်းအခုံ ဖြစ်သွားကြသည်။ မိမိအား မရနိုင်ပါဘူး ပြောသောစကားကြောင့် ခံပြင်းကာ ထဘီကို ချွတ်ချလိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ ပေါင်လယ်လောက်ရှိသည့် အတွင်းခံဘောင်းဘီအဖြူလေးနှင့် လွှားခနဲခုန်လိုက်ရာ အောင်သွားသည်။ နောက်ထပ် နှစ်ခါ ထပ်ခုန်တော့ ရသဖြင့် နှင်းခါး လက်သီး လက်မောင်း တန်းပြီး ရွှေအမိကောက်ပေးထားသော ထဘီကို ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

"ဘာမှတ် နှင်းခါးတဲ့ တစ်ခါပဲရှိတယ် ... ဆက်တား ကျောင်းပြန်ခေါ်ရင်တောင် နင်တို့အလှည့် မကျစေရဘူး ဟွန့်"

မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် အားရကျေနပ်စွာ ပြောနေတုန်း ရွှေအမိ သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲလေ၏။ မေးထိုးကာ ဘာလဲ မေးလိုက်တော့

"နင်တို့အိမ်မှာ ဦးထီးရိပ် ပြန်ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား"

"အေးလေ နင် ဘယ်လိုသိ"

"အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး နင့်မွေးစားဦးလေးကို လမင်းဖြူ အတင်းတုပ်နေတယ် ပိုးစိုးပက်စက်ပဲတဲ့ ..၊ ငါ့ကို သတင်း လာပို့သွားတယ်"

"ဘာ ငါ့ဦးဦးကိုများ ဒင်းက ... တွေ့မယ်"

ထောင်းတိမောင်းတိနှင့် ဆော့နေရာမှ ရွှေအမိနှင့်အတူ အခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်သည်။ အခုချိန်ထိ ပြောလို့ကောင်းဆဲ လမင်းဖြူ၏ စကားများကို ခါးထောက်လျက် နားထောင်ရင်းမှ စိတ်အတိုကြီး တိုလာသဖြင့် ပခုံးအား ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်လိုက်ရင်း

"ဟဲ့ လမင်းဖြူ နင်က ငါ့ဦးဦးကို မကောင်းပြောရအောင် နင်က ဘယ်လောက်ကောင်းနေလို့လဲ ... သူ့ဘာသာ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ ဆီ သွားလည်တာ ... နင့်အဒေါ်လင်ဆာမက သူ့အရေးမလုပ်လို့ မကောင်းကြောင်း ပြောရအောင် ငါ့ဦးဦးက ခန့်သားကတည်းက မြန်မာပြည်မှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့အလေးပေးခြင်း ခံရအောင် နင့်အဒေါ်ကို နင်လက်ထပ် သင်ပေးလိုက်ပါလား ... လူကသာ ဆယ်တန်း ရည်းစားက ဆယ်ယောက်မကတော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လဲ ငါ့ဘာသာ နင့်အပူပါလား ... အဲဒီ ဦးထီးရိပ်ဆိုတဲ့လူကြီး ချေမွန်းပြီး အဖက်မလုပ်သလဲ နင်သိလို့လား ငါ့တီလေးကိုမပြောနဲ့ ငါ့မေမေလက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တာတောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ အားနာသမှုမရှိဘူးဟဲ့ ... မှန်တာပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ ဦးထီးရိပ်က နင်နဲ့လည်း ဘာမှ အမျိုးမတော်ဘူး နာမနေနဲ့ ...၊ သူ့မွေးစားထားတယ်ဆိုပြီး နင့်ကို မွေးပြီး စားသွားမှာ"

"အဲလိုဆိုလည်း ငါကျေနပ်ရင်ပြီးတဲ့ကိစ္စ နင်က ကြားထဲက ဘာနာနေတာလဲ ... သတိပေးလိုက်မယ်နော် ဦးဦး မကောင်းကြောင်း နင့်ပါးစပ် ထပ်ဟလိုကတော့ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ် ... ဒီကျောင်းမှာ ငါ့နာမည်ပြောင်က နင်သိတယ် မဟုတ်လား လမင်းဖြူ"

"ဝုတ်ဝုတ်မလေ သိသားပဲ တစ်ခုခုဆို ဖက်ကိုက်ဖို့ပဲ တတ်တာ"

"အေး ငါ့သွားတွေကြောင့် နင့်နားရွက် မပြတ်ချင်ဘူးဆိုရင် အေးဆေးနေ ...၊ ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်တတ်ဘူးနော် ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းမှာလည်း ငါ့လက်မှတ် ထိုးထားတဲ့စာအုပ်တွေ တောင်လိုပုံနေတာ ... ကျောင်းစောင့်ကြီး မွေးထားတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်တောင် ငါ့ကိုတွေ့ရင် အမြီးကုပ်ပြေးတာ ... သဘောပေါက်ထား"

လမင်းဖြူ သူနားရွက်နှစ်ဖက်ကိုအုပ်ပြီး မျက်လွှာချသွားသည်။ ဂုတ်ဂုတ် ဆိုတဲ့နာမည်ရဖို့ ဘယ်လောက်တောင် စွာတေးလန်ခဲ့သလဲ တစ်ကျောင်း လုံးအသိ။ ထိုနာမည်ပြောင် ပေးသူကလည်း တခြားသူမဟုတ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်သည်။ နံလွန်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့နှင်းခါး သူတို့လေးတွေကြောင့် ထိုနာမည်ဆိုးကြီးကို ရခဲ့ တာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ယခုကဲ့သို့ အတော်လေး အသုံးတ ည့်လှပါ၏။

"ဟဲ့ဟဲ့ မျက်လွှာချမထားနဲ့ ငါ့ဇက်ကြောကိုနှိပ်ပေး ... အောင်မယ် ငါ့ကို ဘယ်လို ပြန်ကြည့်နေတာလဲ အခု ကိုက်လိုက်ရမလား"

"မလုပ်ပါနဲ့ဟယ် ငါ လုပ်ပေးပါ့မယ်"

"ဒီလိုမှပေါ့ နင်ထ ငါထိုင်မယ် ...၊ အမိရေ ငါ့ကို ရေလေး တစ်ခွက် လောက်ဟာ"

"အေးအေး သူငယ်ချင်း"

ရွှေအမိ ရေအပြေးခပ်ပေးနေသလို လမင်းဖြူကလည်း မတတ်သာ၍ နှိပ် ပေးနေရလေသည်။

"လက်ကြောတင်းတင်း နှိပ်စမ်းပါ ငါလုပ်ထည့်လိုက်ရ ..."

တံတောင်နှင့် လှမ်းတွက်လိုက်မှ လက်အား ပြင်းလာတော့သည်။ ရေ လေးသောက်၍ အနှိပ်ခံနေရင်းမှ လမင်းဖြူ၏သူငယ်ချင်းမကို ယပ်ခတ် ခိုင်းထားလိုက်သည်။

သာယာလိုက်တဲ့ဘဝ။ မျက်လုံးကလေးမှိတ်ပြီး ဇိမ်ယူနေမိသည်။

"အောင်မယ် တယ်ဇိမ်ကျနေတယ်ပေါ့လေ မယ်နှင်းခါး ညည်းထစမ်း"

"အား ... နာတယ် ဘယ်သူလဲ ငါ့နားရွက်ကိုဆွဲတာ"

"ငါဟေ့ငါ ညည်းဆရာမ ... ညည်းစောစောက ကစားနေရင်း ထဘီ ကွင်း လုံးချွတ်တယ်ဆို ... ကျောင်းအုပ်ကြီး ငါ့ကိုခေါ်ဆူတာ ခံလိုက်ရပြီ ... လာခဲ့ ... ငါ့အလှည့်ပြီးရင် ညည်းအလှည့်ပဲ"

စောင်းငန်းပါသွားသော နှင်းခါးကိုကြည့်ပြီး လမင်းဖြူတို့တစ်သိုက် ကျေနပ်စွာ ဖြစ်သွားကြပေမဲ့ အမိတို့ကတော့ မျက်နှာပျက်နေကြသည်။ အရင်လတုန်းကလည်း ထဘီချွတ်ဆော့လို့ မချွတ်ရဲအောင် ခြေသလုံးတွင် ကြိမ်ဒဏ်ပေးခဲ့တာ အမှတ်ရသေးသည်။ ကစားပွဲထဲ စိတ်ရောက်နေကြသဖြင့် တားဖို့ သတိလုံးလုံး မေ့နေခဲ့သည်။ အခုတော့ ... ခဏအကြာ ကွတကွ တလေးနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်။ သူ့ကိုအပြစ်ပေးဖို့ လာခေါ်သွားသော အတန်းပိုင် ဆရာမဒေါ်ယမင်းအား တွဲလျက် ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရိုက်ပြီး သနားတတ်သည့် ဒေါ်ယမင်းကို အနိုင်ကျင့်လာပြီမှန်း အမိတို့တန်းသိပြီး သနားချင်စိတ်တောင် ပျောက်သွားတော့သည်။

"ဆရာမ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ သမီး ခြေသိပ်မလှမ်းနိုင်တော့လို့"

ထိုအခါ ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် ပွေ့ဖက်ခေါ်လာသော ဒေါ်ယမင်းကိုကြည့်ပြီး ကျောင်းသားတွေ ရယ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားကြသည်။ လာဆွဲခေါ်သွားတုန်းက တစ်မျိုး ရိုက်ပြီးတော့တစ်မျိုး မဟုတ်ပါလား ...။

အတန်းထဲတွင် အဆိုးဆုံးဖြစ်တဲ့ကျောင်းသားကို ဆရာဆရာမတွေ အမှတ်ထားမိကြသလို ချစ်ပြီဟေ့ ဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့သော ကျောင်းသားမျိုးကို ပိုတတ်ကြသည်။ နှင်းခါးသည် တက်လာသမျှ အတန်းပိုင်နှင့် ဆရာဆရာမများ၏အချစ်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးမှ အတန်းပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သည်ကျောင်းတွင် နှင်းခါးအား မသိသော ဆရာသမားများနှင့် နှင်းခါးမသိသော ဆရာသမားများရယ်လို့ လုံးဝမရှိ။ ကျောင်းအုပ်

ကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ဘက်ပါအောင်လည်း ဆွဲဆောင်ထားသေးသည် မဟုတ်လား။ ကြိုက်တတ်သော အစားအသောက် ပစ္စည်းများအား အခါမလပ် ပေးပို့တတ်ခြင်းကြောင့် မည်မျှပြဿနာကြီးကြီး အိမ်မရောက်ဘဲ ဝန်ခံကတိနှင့် စာအုပ်တွေသာ တောင်လိုပုံသွားခဲ့သည်။ အပြစ်ဒဏ် ကြီးကြီးမားမားရယ်လို့မရှိ။ ခြေသလုံး အရှိုးရာထင်အောင် ရိုက်တာကလည်း လုံချည်ကို ကွင်းလုံးချွတ်ချတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားကလေးများနှင့် ဆရာများကြား အမြင်လုံးဝမသင့်တော်၍ ရိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပုံမှန် ရန်ဖြစ်စကားများဆိုလျှင် ခေါင်းခေါက်ရုံ ဗိုက်ခေါက်လိမ်ရုံမျှဖြင့် အပြစ်ကျေရတတ်၏။

အမိတို့အနား ရောက်လာသည်နှင့် စပ်ဖြဖြမျက်နှာပြုကာ

"ဘယ်ရမလဲ ငါ့ကို ငါးချက်တောင်ရိုက်မယ်ဆိုလို့ ပထမတစ်ချက်တည်းနဲ့ တင် မျက်ရည် ကျပြလိုက်တာ ... ဟီး ... ဇာတ်လမ်းကပြီးရော"

"ဒါဆို ဘာလို့ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ ဆရာမက တွဲခေါ်လာရတာလဲ"

"ဟာ အိုက်တင်လေဟာ ... ဒါမှ ငါတော်တော် နာသွားတာ ယုံမှာပေါ့ ... တကယ်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး စောစောက ကြိုးခုန်ထားလို့ တောင့်နေတဲ့ အကြောတွေတောင် ပြေသွားသေး ...၊ ဟားဟား"

"ကောင်းရောအေ"

မဲ့ရွဲ့စွာ ဆိုလိုက်ပေမဲ့ နှင်းခါးကတော့ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် တစ်ယောက်တည်း ပွဲကျနေလေတော့သည်။

"တီတီ တီတီရေ ... ဦးဦးရော"

"ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အော်ဟစ်လာတာလဲ ... အပြင်သွားတယ် ပြန်မလာ

သေးဘူး"

"ဖေဖေ ရှိပါတယ်"

"ညည်းဖအေကို ခေါ်မသွားဘူး ဟိုမှာ အတူကျောင်းတက်ခဲ့တဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်သွားတာပဲ ဒါနဲ့ မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဟွန့် ရောက်တာဖြင့် မကြာသေးဘူး သူများ အတင်းပြောတာ ခံရပြီလေ ...၊ မိတ်ဆွေဟောင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလည်း စားသောက်ဆိုင်ချိန်းပေါ့ ...၊ အခုတော့ သူများအိမ်သွားပြီး ကိန်းခန်းကြီးပြတာ အပြောခံရပြီ ကောင်းရော ...၊ ဟော ကားသံကြားတယ်"

အလှပန်းအိုးတွေ ဆေးကြောနေရင်းမှ နားထောင်နေတဲ့ဒေါ်ချယ်ရီသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်သွားသော နှင်းခါးကို လှမ်းအော်ခေါ်ပါသော်လည်း မရတော့ပါ။ ဘာတွေဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးနေရလည်းမသိ။

အိမ်ထဲဝင်ရုံရှိသေး သူ့အရှေ့ရောက်လာတဲ့နှင်းခါးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လျက် အောက်မေးကို လှုပ်ယမ်း လိုက်မိသည်။ ဦးဘစိုးနှင့် သူ၏မြေးလမင်းဖြူတို့ သူ့အား တိုင်တန်းလိုက်မှုကို သတိရပြီး ဒေါသထွက်စွာ နှင်းခါးလက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်၏။

သူပင် ပါးစပ်မဟရသေး။ သူမက အရင် သူ့အား အပြစ်ဆိုလေသည်။

"ဦးဦး ရောက်လာဖြင့် တစ်ပတ်မပြည့်သေးဘူး သူများ အတင်းပြောတာခံရပြီ အဲဒါဖြစ်သင့်လား"

"ဘာ ... မင်းကရော ငါရောက်တာ တစ်ပတ်မပြည့်သေးဘူး သူများ တိုင်တန်းတာကို ငါခံလိုက်ရပြီ အဲဒါရော ဖြစ်သင့်လား နှင်းခါး ...၊ မင်းဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ ... အခုလည်း ငါ့ကို အပြစ်ဆိုနေသေးတယ်တောက် နှင်းခါး မင်း ...၊ ဒေါ်ချယ်ရီ ဒေါ်ချယ်ရီ ခင်ဗျားလာစမ်း"

ဒေါ်ချယ်ရီ ခေါ်သံကြားသည်နှင့် အပြေးအလွှား ရောက်လာပါ၏။ သူနှင့် နှင်းခါးကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေလေသည်။

"ခင်ဗျားပြောတော့ ဒီကောင်မလေး လိမ္မာရေးခြား ရှိပါတယ်ဆို ...၊ အခု တော့ ကျုပ်ကြားရတဲ့သတင်းတွေက အဲလိုဟုတ်မနေဘူးနော် ဒေါ်ချယ်ရီ ... ဦးဘစိုး ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့သွားတာ ရောက်တာနဲ့ တန်းပြီး ပြောလိုက်ကြတာ ကျုပ်မျက်နှာ ဘယ်သွားထားရမလဲတောင် မသိတော့ဘူး တောက် ..."

စားပွဲပေါ်က ပန်းခွက်အား ကောက်ပေါက်လိုက်တော့ နှင်းခါးနှင့်ဒေါ်ချယ်ရီ တုန်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာဒေါသနှင့် နီမြန်းနေပြီး နှင်းခါးအား သတ်ပစ်ချင်နေသည့်ဟန်နှင့် လက်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေလေသည်။

နှင်းခါး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဖြစ်နေသည့်စိတ်ကို မျိုချရင်း မျက်လွှာလှန်ကြည့်ကာ

"သူတို့ကပဲ တိုင်ရတယ်ရှိသေး ... ဦးဦးအကြောင်းတွေကို ကျောင်းမှာ အာပေါင်အာရင်းသံသံနဲ့ ပြောနေလို့ ဦးဦးဘက်ကနာပြီး ခါးတို့စကားများ ကြတာ ... ဦးဦးက သူ့အမေနဲ့အဒေါ်ကို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံလို့တဲ့လေ"

ထိုနေ့က ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဦးဘစိုးထံ သွားရောက်ခဲ့တုန်းက သူ တမင်ပင် အဖက်မလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ယခင် ဖေဖေ ပြောထားပြဖူး၍ ဦးဘစိုး၏ချွေးမနှင့်သမီးဖြစ်သူတို့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို သိနှင့်သဖြင့် ကင်းကင်းနေဖို့ လုပ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းနှင့် ကလေးတွေ ရန်ဖြစ်ကြသည် ဆိုတာကတော့ မျက်နှာပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ အားလည်းနာရသည်။ ရှက်ဖို့လည်းကောင်းသည်။

"ဇက်ကြောတောင် ကောက်နှိပ် ခိုင်းလိုက်သေးတယ်ဆို ... မင်း ဒီလိုတွေ အနိုင်အထက်လုပ်တာ ကောင်းသလား"

"ဒါတောင် ပါးပါးလေးပဲ ရှိသေးတယ် တခြားသူတွေဆို ဒီထက်တောင် ခိုင်း ..."

"ဘာ ဘာပြောတယ် ... တခြားသူ ဟုတ်လား နှင်းခါး ... မင်းကျောင်းမှာ စာကောင်းကောင်း မသင်ဘဲ ငါ့ဆီက ငွေတွေ လိမ်တောင်းနေတာလား ဟေ့ဖြေစမ်း ... ကိုင်ပေါက်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်"

ဒေါ်ချယ်ရီသည် နှင်းခါးအရှေ့မှ ကာရပ်နေသည်။ ဒါကို နှင်းခါးက ခြေဖျားထောက်ကာ သူ့အားကြည့်ရင်း

"ခါးကိုဆူတာ ဝမ်းနည်းတယ် ခါးကျောင်းမှာ ဘယ်လောက် ပြဿနာ တက်တက် အိမ်ကို တစ်ခါမှတိုင်စာ မရောက်ဖူးဘူး ...၊ ခါး ဦးဦးကြောင့် ကျောင်းတက်နေရတာ သိပါတယ် တစ်ခါမှလည်း စာမေးပွဲကျတာ မရှိဖူးပါ ဘူး ... ကလေးပဲ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းတွေကို အနိုင်ကျင့်ရင် ခါးကပဲရှင်းပေးရတာ ...၊ စိတ်ထားကောင်းလို့ဖြစ်တာပဲ ဒီလိုဆူစရာလား လို့ ... အဟင့်"

"ဪ ဖြော် စိတ်ထားကောင်းလို့ ... ဒါဆို ခြေထောက်က အရှိုးရာကရော ဖြေ ရှင်းစမ်းပါဦး"

ဘောင်းဘီအတိုလေး ဝတ်ထားခြင်းကြောင့် အရှိုးရာကို ဦးထီးရိပ် မြင် သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အရှိုးရာကိုဖုံးဖို့ မေ့နေခဲ့သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယံသာ နှစ်ချက်ခန့်ဆင့်ထုရင်း

"အဲဒါ ကစားရင်း ထဘီကွင်းလုံးချွတ်ချလို့ အရိုက်ခံရတာ ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်ဖြစ်လို့မှ မဟုတ်ဘူး ...၊

ဦးဦးဘက်ကနေ ဝင်ပြောပေးတာကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ ဟောက်ဟမ်းနေ တာပဲ အဟင့် မခေါ်တော့ဘူး"

ဘုရား။ ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမတဲ့။ သူ စိတ်ရှိတိုင်းသာ လုပ်ရလျှင် ဒီ ကလေးမ လွယ်မည်မထင်။ လက်သီးကိုတင်းတင်းဆုပ် အံ့ကိုကြိခနဲတောင် ကြိတ်ကာ ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း နေသည့်တိုင် နှင်းခါးက အရေးမ စိုက်ဘဲ ခြေဆောင့်ကာ ထွက်သွားသည်။

ဤသည်ကို ဒေါ်ချယ်ရီစိတ်ပူပန်စွာနှင့် ပြေးလိုက်သွားပြီး

"သမီးလေး ကျောင်းကပြန်လာတာ ဘာမှမစားရသေးဘူးမို့လား ဘာစား ချင်လဲ"

အရေးထဲ အစားလိုက်ကျွေးသူက ပျာပျာသလဲ။

ထီးရိပ် ဟွန်းခနဲမဲ့လိုက်ရင်း ထွက်နေသောဒေါသကို နောက်ဆုံး ကိုယ့် ဘာသာပဲ စိတ်ကို ခုံးခုံးပြန်ချရင်း ဆိုဖာပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

"မစားဘူး မစားဘူး ဘာထမင်းပေါင်းမှ မစားဘူး"

"ဘာနဲ့လဲ သမီးလေး"

"ဟာ မစားပါဘူးဆို ... ဘာပင်လယ်စာနဲ့မှမစားဘူး စိတ်ညစ်ပါတယ်ဆို"

အော်ပြောနေသံတွေကြောင့် သူခေါင်းထောင်သွားသည်။ ဒေါ်ချယ်က လည်း အနားပြန်ရောက်လာပြီး

"တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ထီးရိပ်ရယ် ကျွန်မလည်း ဒီကလေးကိုပဲ ချစ် နေရတော့ အလိုလိုက်ထားသလို ဖြစ်သွားတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာ ပြဿနာဖြစ်တာတွေကို လုံးဝမသိပါဘူးရှင် သမီးလေးကလည်း ပြန်မပြော ပါဘူး ... သူစိတ်ဆိုးသွားရင် ဘာမှမစားတော့ဘူး မောင်ထီးရိပ်ရဲ့ ... စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိလို့ မေးရင်လည်း ကောင်းကောင်းဖြေတာ မဟုတ်ဘူး အဲသလိုမျိုးကွဲ့ ...၊ ကျွန်မ ထမင်းပေါင်း သွားလုပ်လိုက်ပါဦးမယ်နော်"

"ဟမ်"

ခပ်သွက်သွက် ပြန်ထွက်သွားသော ဒေါ်ချယ်ရီအားကြည့်ပြီး တအံ့တသြ ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဒီကလေးမ ကလေးဆန်တာလား ... တမင်သက်သက် မိုလ်ကျနေတာ လား ... သူ မခန့်မှန်းတတ်တော့။ သေချာတာကတော့ ရယ်ချင်နေသည်။

"မစားဘူး မစားဘူး ဘာထမင်းပေါင်းနဲ့မှမစားဘူး ဘာပင်လယ်စာနဲ့မှမ စားဘူး"

နားထဲ ပြန်ကြားမိတဲ့အသံကြောင့် ပြုံးလိုက်မိရင်းမှ ခေါင်းခါမိသည်။ ယခင်က တွေးထားပါသောအရာများသည် လက်တွေ့လုပ်ဖို့တော့ ခက်ခဲနေ ခဲ့သည်။

အရုဏ်ဦးကို မွန်းတည့်ဖို့အတွက် သူကြိုးစားနေသည်လား။ အစမှာတင် သူ့အဖြစ်က ငိုအားထက် ရယ်အားသန်နေတော့သည်။

ဝေးဝေးနေခဲ့တာ အကောင်း ... ။

အခန်း(၃)

အရှေ့က ကြက်သားလိပ်လေးတစ်ဖတ်ကို တူနှင့်လှမ်းယူ စားလိုက်ပြီး ဘီယာနှင့် မျှောချလိုက်သည်။ လည်ချောင်းထဲ ပူနွေးဆင်းသွား၍ နောက်ထပ် အမြည်းတစ်ဖတ်ကို ယူစားလိုက်ပြန်သည်။

"ထီးရိပ် မင်း အဆင်ပြေနေတယ် မဟုတ်လား ကောင်မလေးနဲ့"

"အဟား ... ဘာမပြေစရာရှိလဲ ...၊ ငါ့လက်ခုပ်ထဲကရေပဲ ခပ်ပဲသောက် သောက် ခြေပဲဆေးဆေး ကြိုက်တာ လုပ်လို့ရတယ် ..."

အနည်းငယ် ထွေနေသလို မျက်တောင်စင်းစင်းနှင့် တထိတရီရယ်ကာ ပြောနေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုပေမဲ့ ယောက်ျားလေးချည်းပဲ မဟုတ်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ပါသည်။ သူ့အကြောင်း အူမချေးခါးကအစ သိနေ သည့်သူများမို့ နှင်းခါးနှင့်ပတ်သက်သမျှစကားက အထူးအဆန်း မဟုတ် တော့။ "ဒင်းကိုမွေးလို့ ဆောင်းသေရသလို ဆောင်းကို ရှင်ချင်စိတ်မရှိ အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ထူးခန့် ... အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံးကို ငါကျေနပ်တဲ့အထိ နှိပ်စက်မယ် အခုတော့ ပျော်နေကြပါစေဦးတဲ့"။ ငယ်စဉ်က အချစ်တစ်ခုကို မမေ့နိုင်သေးတဲ့ထီးရိပ် အရက်မူးလာတိုင်း တနည်း ဆောင်းမိကို သတိရ တိုင်း ထိုသို့ ကြိုးဝါးတတ်၏။

"အခုကော အဲဒီရေကို ဘာလုပ်ပြီးပြီလဲ ... သိပ်လည်း ဇွတ်တရွတ် မလုပ် လိုက်ဦးနော်ထီးရိပ် ဟိုကငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ"

"ငယ်တော့ ပိုမကောင်းဘူးလား ... လုံးဝကို အသစ်ကျပ်ချွတ်လေး အ

ဟားဟား"

"ရှုး သူလာနေတယ်ကွ မိုးချုပ်နေလို့ဖြစ်မယ်"

ညနေကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပွဲကျနေတာဖြစ်သည်။ စကားစ မပြတ်သေးဘဲ ရှိနေခြင်းကြောင့် ခုနစ်နာရီပင် ရှိသွားချေ၏။ သူ့အား စောင့် နေရတာ စိတ်မရှည်တော့ပုံ ပေါ်လာသည်။ အနားရောက်လာမှန်း သိသိ လျက်နှင့် လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ် လက်တစ်ဖက်ထောင်ကာ

"ငါက မင်းတို့ကောင်တွေ မရဖူးတဲ့အရသာကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစား နေရတာကွ ...၊ အခုမှ မိန်းမရယ်လို့ ဖြစ်ခါစအချိန် အဖူးအညွန့်လေးက လည်း ချုံမြိန်လိုက်တာကွာ ... အသားဆိုင်လေးတွေကလည်း ပန်းလေး တွေရဲ့ ပွင့်ချပ်ကလေးတွေကို ထိတွေ့နေရသလို အိစက်ညက်ညော နေလိုက် တာမှ အရမ်း ... ဝတ်ရည်ကလည်း စိမ့်နေ ..."

"မောင်ထီးရိပ် မူးနေပြီထင်တယ် ပြန်ရအောင်"

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ခါချဉ်အကိုက်ခံထားရသူလို့ နီမြန်းနေပြီး သူ့အား အတင်းဆွဲယူပါ၏။ သူကတော့ သဘောတကျ ရယ်မောလျက် ဦးထူးခန့် လက်တွေကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ လက်ကျန် ဘီယာကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို အသံထွက်အောင်ပင် ဆောင့်ချလိုက်၏။

"ခင်ဗျားကဘာလဲ ခင်ဗျားသမီး ကောင်းကြောင်းတွေ ပြောနေတာ မ ကြိုက်လို့လား ... ပြောထားပြီးသားနော် သူက ကျုပ်အပိုင်လို့"

ဦးထူးခန့် မျက်နှာ အောက်ချထားပြီး သိသာစွာ ပျက်ယွင်း နေလေ တော့သည်။ သမီးဖြစ်သူအား အညွန့်ချိုးရုံမက အပေါင်းအသင်းတွေ ကြားမှာပင် ပါးစပ် အရသာခံလျက် ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေခြင်းကို ဖခင် တစ်ယောက်အနေနှင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ တားဆီး ပိတ်ပင်ခွင့်မရှိသည့်အဖြစ်

ကို နာကြည်းမိသည်။

ဘယ်သူမပြု မိမိမှုသာတည်း ... ။

"မူးလာတာလား"

နှင်းခါး ခေါင်းကုတ်လျက်ဆိုရင်း အနားမှ ကပ်လိုက်သွားမိသည်။ ဖေဖေ
ကို အတင်းတွန်းလျက် မတွဲဖို့ဆိုနေသော်လည်း အိပ်ခန်းထဲ တစ်ခါတည်း
ထည့်ဖို့ နှင်းခါးအရှေ့မှကြို၍ တံခါးဖွင့်မည်အလုပ်

"ဟေ့ မဖွင့်နဲ့ ... လင်ခန်းမယားခန်းထဲ သူစိမ်းဝင်တာ မကောင်းဘူး ...၊
အမြင်မတော်တာတွေ မြင်ကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ရပြီ ခင်ဗျားသွား
တော့"

ဦးထူးခန့် နှင်းခါးကို ခပ်စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ခဏငြိမ်သက်နေရာမှ ထီးရိပ်
အား နှင်းခါးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ထီးရိပ် နှင်းခါးပခုံးပေါ်မေးတင်
လျက် လည်ကုပ်သားလေးကို ဖိကပ်နမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ နှင်းခါးမျက်
လုံးပြူးသွားပြီး ဖခင်ကို ကြောင်နစွာ ပြန်ကြည့်နေမိပါသည်။

ဦးထူးခန့် လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပြီးမှ

"မောင်ထီးရိပ် အစ်ကို ထပ်တောင်းပန်ပါတယ် သမီးလေးကို
ချမ်းသာပေးပါ တကယ်မချစ်ဘဲ အတူမနေပါနဲ့ ...၊ အစ်ကို့သမီးလေး သူ
ဘဝသူ အေးဆေးရှေ့ဆက်ပါစေ ... မကျေမနပ်တာရှိရင် အစ်ကို့ကိုပဲ ..."

"တော်စမ်း ... ခင်ဗျားအလှည့်ကျမှ ခံစားနေရတာလား ... ကျုပ် ဆောင်း
ကိုချစ်တာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား၊ သိလျက်နဲ့လုယူသွားတုန်းက
ခင်ဗျားက အောင်သူလို ကျုပ်ရှေ့ ပြန်ရောက်လာသေးတယ်နော် အေး အဲဒီ
တုန်းက ကျုပ်ဘာတစ်ခွန်းမှမဟခဲ့ဘူး ... ကျုပ်ထွက်သွားမဲ့နေ့က ဆောင်း

ဘာပြောတယ်ထင်လဲ ... ဟမ် ... ခင်ဗျားမသိဘူးမို့လား သိချင်မနေပါနဲ့
တော့ ... သွားတော့"

ဦးထူးခန့် မျှော်လင့်ရောင်ပျောက်ပြီး ချက်ချင်း မှိုင်းကျသွားသည်။
မျက်လွှာချလျက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ကာ ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်
တော့သည်။

"ဦးဦး ခါးတို့က လင်မယားမှမဟုတ် ... အင့်"

ဖေဖေအား အမှားတွေပြောပြီး ဦးထီးရိပ် အားရနေသလောက် ဖေဖေ
ကတော့ စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲသွားတာ နှင်းခါးသိသည်။ ဖခင် သိရှိစေ
ရန် ဖွင့်ဟလိုက်ပေမဲ့ ထိုနှုတ်ခမ်းမြှာတို့ကို ဦးထီးရိပ် အလျင်အမြန်
သိမ်းပိုက်သွားလေသည်။

ပွင့်လျက်သား တံခါးမှနေ၍ ခုတင်ပေါ်အကျထိ ဦးထီးရိပ်၏အနမ်း
တို့သည် တစ်စက်မှမလွတ်စေဘဲ ပူနွေးစွာ သူမနှုတ်ခမ်းလေးအား အပိုင်စိုး
ထားသည်။ ရွှေအမိ ပြောပြတဲ့ ချစ်သူအနမ်းဆိုတာ ဒါလား ...

ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်လျက် နှလုံးက ခန္ဓာကိုယ်အပြင် ထိုးထွက် သွားမ
လားလို့တောင် ထင်မှတ်ရလောက်၏။

အပြင်တွင်ကျန်ခဲ့သော ဖေဖေကတော့ အထင်တွေလွဲပြီးရင်း လွဲသွားမှာ
သေချာသည်။

ဦးထီးရိပ် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း စီးပိုးနေသည်ကို မျက်လုံး အပြူးသားလေးနှင့်
ခံယူနေမိသည်။ ဦးထီးရိပ်သည် ခေါင်းကို ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဖြေချပြီး
ခုတင်ပေါ် ပက်လက်လန်သွားသလို နှင်းခါးလည်း ထိုနည်းတူစွာ ငြိမ်
သက်နေခဲ့လျက် ...၊ ထူအမ်းနေဆဲ နှုတ်ခမ်းသားများကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်
ရင်း မျက်နှာကြက်ဆီသို့ ကြောင်တောင်တောင် စိတ်လွတ်စွာ ငေးကြည့် နေ

မိတော့သည်။

ထိုစဉ် နားထဲသို့ ရယ်သံသဲ့သဲ့တစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ဆွဲထူခြင်းပါ ခံလိုက်ရလေသည်။ ထိုအချိန်ထိ နှင်းခါးဟာ အသိမကပ်နိုင်သေး။

"ဟေ့"

"ဟင်"

လက်မောင်းအား လှုပ်ခါယမ်းခံလိုက်ရတော့မှ သတိပြန်ဝင်လာတာ ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ နှုတ်ခမ်းသားနှစ်လွှာကို ဖိကပ်ရင်း

"ဦးဦး အကျင့်မကောင်းဘူး ... ကလေးကို မလုပ်ကောင်းတာ လုပ်ရသလား အမှန်ဆို ကိုယ်မွေးမှကိုယ့်သမီး ..."

"တိတ်စမ်း ငါ အဲဒီအရွယ်နဲ့ ချစ်သူ ရည်းစားထားဖို့တောင် စိတ်မကူးခဲ့တာ ... မင်းအရွယ်ကို ငါမမွေးဘူး နှင်းခါး ... မင်းကိုမွေးစားထားတာ ... ချစ်လွန်းလို့ အလှမွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး ...၊ ဆောင်းက မွေးထားပေမဲ့ ဆောင်းမလိုချင်ခဲ့တဲ့ကလေးပဲ ဆောင်းကိုမင်းသတ်တာ ... မင်းက လူသတ်သမား ...၊ မင်းတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ငါ့ဘဝထဲက ဆောင်းကို ဆွဲထုတ်သွားကြတာ ... ငါခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် ထင်လို့လား"

"ဒါဆို ဦးဦးက မေမေ့ကို ချစ်တာပေါ့"

"အဟွန်း ... ငါ့ကို မေးခွန်းမထုတ်နဲ့ ငါလုပ်သမျှ အရာအားလုံး တရားနည်းကျတယ် နှင်းခါး မင်းတို့ကောင်းကောင်းနေရမဲ့အချိန်တွေ ကုန်ပြီမှတ်လိုက်တော့"

"အဲဒီလို အနိုင်ကျင့်လို့ရမလား"

နှင်းခါး၏ စိတ်ဆိုး ဒေါသပိုနေမှုနှင့် ပြန်ခံပက်ချင်နေသည့် စကားများကို

မကြားချင်သည်မို့ ထပ်မံအားဆူထော်နေဆဲ နှုတ်ခမ်းလေးကို သိမ်းပိုက်
လိုက်မိပြန်သည်။

တစ်ဖန် အိပ်ရာပေါ်လှဲချရင်း နှင်းခါးသည် မွေ့ရာထဲ နစ်မြုပ်စွာရှိ
နေလျက် သူကတော့ အနမ်းမမည်သော အနမ်းတွေနှင့် နှိပ်စက်နေမိ
တော့သည်။

"အင်း ..."

နှင်းခါး လူးလွန့် ဖယ်ရှားနေသော်လည်း သူမလက်တို့က မွေ့ရာစကို
တင်းနေအောင် ဆုပ်ဆွဲထားလျက် တစ်ချက်တစ်ချက် ပြန်ပြန်နမ်းတတ်သ
ည့် နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ အမိအရ မလွှတ်တမ်း ငုံ့ခဲထားမိသည်။

"ရင်ခုန်လား နှင်းခါး"

မေးစရာပင် လိုမည်မထင်။ ဒိန်းတလိန်းနတ် ဝင်အပူးခံနေရသလို အသံ
ကား ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းနေ၏။ ကြောက်အားပိုစွာ မှိတ်ထားသော
မျက်လုံးလေးများကို သူ ဖိကပ် နမ်းရှိုက်လိုက်တော့ ပွင့်လာပါသည်။

"သူများတွေပြောသလို မွေးစားတယ်ဆိုတာ မွေးပြီးစားတာတဲ့ ... ဦးဦးက
အဲဒီလို မကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြီးနဲ့လား"

မောဟိုက်နေတဲ့အသံနှင့် မေးခွန်း ထုတ်လာပါသည်။

သူသည်လည်း အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း မေးဖျားကို မော့ယူကာ

"ဟုတ်တယ် မင်းမွေးလာတဲ့နေ့ကပဲ ငါကြုံလိုက်တာ ...၊ ဘယ်လိုလဲ
လက်ခံတယ် မဟုတ်လား"

မေးဖျားကို သွားနှင့် ခပ်ဖွဖွကိုက်လိုက်တော့ နှင်းခါး လူးလွန့် သွား
ပြန်သည်။ သူ့အကြည့်တို့သည် နှင်းခါး၏နှုတ်ခမ်းမှာသာ စုပြုံလျက် ငေး
မောနေ၏။

မူးနေသောခေါင်းသည် အတိကြည်လင်သွားပြီး စိတ်နှင့်လူ ကပ်နေပြီပဲ ဖြစ်သည်။

သူ့လှုပ်ရှားမှုကို စူးစမ်းနေဆဲ နှင်းခါးကို နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေးစွာ တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်ပြီး လည်တိုင်အား သွားရာ ထင်ကျန်အောင်ပင် ကိုက်နမ်းလိုက် သည်။ ထိုအခါ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံက ကျယ်လောင်သွားပြီး သူ့ဆံပင် များကိုပင် ယောင်နစွာ ဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားတော့၏။

သည်အရွယ် ရင်ခုန်သင်စ စူးစမ်း လေ့လာချင်စိတ် အပြင်းပြဆုံးအချိန် တွင် ဆောင်းလည်း ထူးခန့်၏ စကားအလှနှင့် အထိအတွေ့တို့တွင် သာယာ သွားသည်ဖြစ်၏။ အချိန်ကြာမြင့်တော့မှ ဤခံစားချက်သည် အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘဲ ခဏတာ စွဲလမ်းသွားခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ကြောင်း သူ့အား ဆောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

ဆောင်းလိုပင် နှင်းခါးလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်မိသည်။

ချစ်ဖို့မလို ... သူ့စိတ်အနောက်လိုက်ပြီး ထူးခန့်ကို နာကျင် ခံပြင်းစေဖို့ပဲ ဖြစ်၏။

"ဟယ် တကယ်"

ရွှေအမိ ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေသည်။ နှင်းခါး ပြောပြသော အကြောင်းတို့ကား ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်အတိ။ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တည်းရှိချိန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရင်ဖွင့်နေတာ လည်းဖြစ်သည်။

ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေတဲ့နှင်းခါးလည်း လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်နေ လေသည်။ ဦးထီးရိပ် အငြိုးနဲ့အနမ်းတွေအပေါ် ပြန်တွေးတိုင်း ခြေဖျား

လက်ဖျားတို့ အေးစက် ထုံကျဉ်သွားတတ်စမြဲ။ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပွတ်သပ် နေရင်းမှ ဦးထီးရိပ်၏နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ကို မြင်ယောင်နေတတ်၏။

ထိုညက လွန်ပြီး နှင်းခါး သူ့ရှေ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲအောင် ဖြစ်နေပေမဲ့ သူကတော့ အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို နေတာဖြစ်သည်။ ခိုင်းစရာရှိလျှင် ခေါ်ခိုင်းတတ်သလို တစ်ခါတလေလည်း အနားတွင် နေ ခိုင်းတတ်သေးသည်။

"အဲဒီတော့ နင် ရင်မခုန်ဘူးလား ... ဦးထီးရိပ်နှုတ်ခမ်းတွေကို နင် ခိုးခိုးမ ကြည့်ဘူးလား"

အမိ မေးလာတော့မှ အတွေးတွေ ပြယ်ပျောက်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက် သွားတာ ဖြစ်သည်။ အမိရဲ့အမေးကို ရှက်ပြီးကလေးနှင့် အောက်နှုတ်ခမ်း ကိုက်ရင်းက

"ခုန်တာပေါ့ ဒါကို ဦးဦး သိတယ်သိလား ... အဲဒီညက ဦးဦးက ငါ့ ရင်ဘတ်ပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ရင်ခုန်သံတွေ နားထောင်နေတာ အကြာကြီးပဲ ... ငါဖြင့်ရှက်လိုက်တာ၊ ဦးထီးရိပ်နှုတ်ခမ်းက မထူမပါးပဲ အောက်နှုတ်ခမ်း က နည်းနည်းလေး တွဲကျနေတယ် နင်ပြောသလို ငါတစ်ခါမှ ခိုးမကြည့်ပါ ဘူး ကြည့်စရာလား ... သူ့ အဲလိုအနိုင်ယူတာ စိတ်လည်းတိုတယ်သိလား ... မေမေ့ကိုချစ်တယ်ပြောပြီး ငါ့ကိုနမ်းတာ ကောင်းသလားဟာ၊ ဖေဖေက လည်း ဦးထီးရိပ်သဘောကို သိရဲ့သားနဲ့ လွှတ်ထားပေးတာဟာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ကြားထဲက ငါက အချောင်ခံနေရတာ ဟွန့် ... ငါမွေးကတည်းက သူက ကြံထားတာတဲ့ ... ဘယ်လိုလူကြီးမှန်း မသိဘူးသိလား ..."

"ငါကတော့ သဘောတူတယ် ... အသက်ကြီးကြီးတွေယူတာ ကောင်း တယ်တဲ့ အလိုလိုက်ခံရတယ်တဲ့ဟာ ... ငါကတော့ ဟိုသေနာကို တွဲလက်စမို့ သာတွဲနေတာ သိပ်မဟုတ်တော့ပါဘူး အရင်လိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘူး

ဟ"

ရှစ်တန်းနှစ်ထဲက တွဲလာတဲ့ချစ်သူကို မကျေမလည်စွာ အမိပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းခါး အတင်းတားသည့်ကြားက အဖြေပြန်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ထိုနှစ်က အမိကို မခေါ်မပြောဘဲ စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်နှစ်တွေမှာတော့ အတင်းအကန့် လိုက်ချော့သဖြင့် စိတ်ပြေရ၏။

"ထားချင်လိုက်တဲ့ရည်းစားလေ ကောင်းတယ်"

"ဟွန့် သူကမှ အနည်းဆုံး ငါ့ကိုချစ်တယ်ပြောပြီး နမ်းသေးတယ် နင့်လူကြီးကတော့ အဟား ... သနားတယ် မိနှင်း"

ထိုအပြောကို နှင်းခါးမကျေနပ်။ အမိထက် နှင်းခါးပိုလှပြီး ချစ်စရာလည်းကောင်းပါ၏။ အရွယ်သုံးပါးမရွေး ချစ်ခင်ခြင်းကိုလည်း ရထားပါလျက် ချစ်စကား အဆိုမခံရခြင်းကို လှောင်ခံနေရသဖြင့် ခံပြင်းစိတ်ကလေး ပေါက်ပွားလာရသည်။

နဂိုကမှ ဦးထီးရိပ်အသံကြားတာနှင့် အသည်းငယ်ချင်နေသည့် သူမအတွက် ချစ်စကားပြောလာဖို့ ကြိုးစားခြင်းက ကောင်းကင်ကို ခဲပစ်နေသလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

သို့သော်

ကြိုးစားဖို့က ပထမ

အားထုတ်ဖို့က ဒုတိယ

ခွဲရှိဖို့က တတိယ။

လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုဆိုင်ရာ အချက်အလက်များပါသည့် စာအုပ်ကို လှန်လှောဖတ်ပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဖေဖေ ကြိုတင်လေ့လာခိုင်းထား၍

အတော်ပင် လုပ်ငန်းသဘောကို နားလည်ပြီဖြစ်၏။ အိတ်ဒီဇိုင်းမျိုးစုံလည်း သူကိုယ်တိုင်လေ့လာပြီး ဖန်တီးထားသည့်ပုံများအား ဒီနှစ်ထဲ ဈေးကွက်ထဲ ဖြန့်ဖို့ စီစဉ်ပြီးလည်းဖြစ်သည်။ ရှယ်ယာရှင်များ၏ ထောက်ခံမှုဖြင့် နှစ်သစ်၏ ပထမအပတ်ထဲတွင် ကတ်စတန်မာများလက်ထဲ အရောက်ထည့်ပေးရန် ချုပ်လုပ်လျက် ရှိလေသည်။

ယခင်နှစ်၏အမြတ်ငွေထဲမှ ၁၅%အား မိဘမဲ့၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊ ရဟန်းသံဃာများ စသဖြင့် ကုမ္ပဏီမှ နှစ်စဉ် လှူဒါန်းလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင် လှူဒါန်းရသောအချိန်မို့ မိဘနှစ်ပါးအတွက် ရည်စူးကာ ထပ်မံ အလှူငွေကိုတိုးကာ ဆင်းရဲသည့် အခြေခံ လူတန်းစားများထံသို့ အစားအသောက်နှင့်ငွေကြေးအချို့ကို လှူဒါန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ရေစက်ချ အလှူပွဲတွင် ဒေါ်ချယ်ရီ တစ်ယောက်သာ သူခေါ်ခဲ့သည်။ တစ်လလုံး လုံးပန်းနေရသဖြင့် အိမ်မပြန်ဖြစ်သည့် နေ့များလည်း ရှိခဲ့သည်။

ယခုတော့ စာအုပ်ကိုရှေ့ချပြီး ခုံကိုလှန်မှီကာ မျက်ကြောကို လက်မဖြင့် အသာဖိ နှိပ်နယ်နေမိသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်ပါလျက် နှင်းခါးကိုမတွေ့ရ။ ကျူရှင်သွားသည်လို့တော့ ဒေါ်ချယ်ရီပြောနေသံ ကြားရသည်။

ထိုင်ခုံတွင် အထိုင်ကြာသွားသဖြင့် အညောင်းမိနေပြီဖြစ်ရာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သစ်ပင်ပန်းပင် အချို့နှင့် အတော်အသင့် စိတ်ကို လန်းစေသည့် မြင်ကွင်းမို့ မျက်စေ့ကစားပြီး လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေမိသည်။ ထိုစဉ် လွယ်အိတ်ကို ပိုက်လျက် ပြန်ရောက်လာပါသော နှင်းခါးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

နှင်းခါးလည်း သူ့အား မြင်ပြီး အံ့သြနေပုံရသည်။

အကြည့်ချင်း ဆုံနေပြီးမှ သူက အရင် မျက်လုံးအကြည့်တို့လွှဲကာ သူမအနား လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အနီးရောက်ဖို့သွားလေလေ နှင်းခါးက နောက်ဆုတ်လေလေ ဖြစ်သည်။
ဟိုးတစ်ခါ နမ်းမိထားသည့် အဖြစ်ကြောင့် နှင်းခါး သူ့အနားလာဖို့ ကြောက်
နေတာ ရိပ်မိသည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းကို ခိုးခိုးကြည့်တတ်တာလည်း သိ
သည်။ ပြောမိပါရောလား ... စူးစမ်းတတ်သည့်အရွယ်ပါလို့ ...

"ဟေ့ ဒီနားလာစမ်း"

အင်တင်တင် ရပ်နေပြီးမှ သူ လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် တရွေ့ရွေ့ အနား
ရောက်လာပါ၏။ မပြေသောအချိုးနှင့် ဘုဆတ်ဆတ်လေး ပြန်ကြည့်နေပုံ
က ...

"လည်ပင်းကအရာ ပျောက်သွားပြီလား"

ဒါ သက်သက်ညစ်တာ။

ပြီးပြီးသားကိစ္စကို ပြန်အစဖော်ချင်တာ ကောင်းသလား။ ဘာကျေးဇူးမှမ
ရှိဘဲ ရွယ်တူဆို ဒူးတစ်ချက်လောက် ကျွေးလိုက်ချင်သည်။ ဘာမှမလုပ်ရပေ
မဲ့ နှင်းခါးရဲ့အလိုမကျမှုက ဖုံးဖိထားလို့မရ။ စူပုပ်နေသလို မျက်နှာစာပြင်
လုံးလည်း ခါချဉ်ကိုက်ခံထားရသလို နီရဲဖောင်းကြွနေသည်။

"မေးနေတယ်လေ"

"ပျောက်ပြီ"

"ဒါဆို အသစ် ထပ်ပေးရမှာပေါ့"

"ဦးဦးနော် ... ခါးက ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်သိလား ဖေဖေက ဘာမှမ
ပြောဘဲနေတိုင်း ကျေနပ်နေတယ် မထင်နဲ့ ... ခါးကို အရင်လို မဟုတ်တော့
ဘူး ... အဲဒါဦးဦးကြောင့်"

"မင်း ရေကူးတတ်လား"

ပြောနေတာနှင့် ပြန်ပြောတာ လုံးလုံး မသက်ဆိုင်။

သို့သော် ခါး ခေါင်းခါပြလိုက်မိသည်။ ရေချိုးရမှာပျင်းသည့်ခါးအတွက်
ရေကူးဖို့က စိတ်ကူးထဲတောင်မရှိ။

"အဝတ်အစားသွားလဲ ... ငါ သင်ပေးမယ်"

"မသင်ချင်ပါဘူး"

"ငြင်းဆန်ခွင့် မရှိဘူးနော် သွား"

ခြေဆောင့်လက်ဆောင့်နှင့် သူ့အနားက ထွက်သွားသော နှင်းခါးသည်
ဖခင်ကိုလည်းမြင်ရော မျက်လုံးပြူး သွားလေသည်။

"ဟေ့ မင်းမသွားသေးဘဲ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ ... ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဒီပန်း
တွေအကုန် ရေလောင်း ... အခုနော်"

ရေကူးကန်ထဲက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်စေချင်၍ ခိုင်းလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ရေမကူးဖူးဘူးလို့သာ ဆိုသည်။ ရေကူးမည်ဆိုတော့ ရေကူး
ဝတ်စုံနှင့်။ သူ သဘောတကျပြီးမိရင်း သူမကို ရေကန်ထဲ တွန်း
ပစ်လိုက်၏။

ဦးထူးခန့်ဘက် ခေါင်းငဲ့ကြည့်လျက် ရေထဲမဆင်းသေးဘဲ လူးလဲ
အော်ဟစ်နေတဲ့နှင်းခါးကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ သုံးခါမျှ ပေါ်လာပြီး ထပ်မ
ပေါ်လာတော့မှ ခိုင်ဗင်ထိုးကာ ဆင်းသွားလိုက်သည်။

ကြည်လင်သော ရေအောက်ထဲ သတိလစ်ချင်နေသော နှင်းခါးဆီသို့
ဦးတည်လျက် ဆွဲယူကာ နှုတ်ခမ်းမှတစ်ဆင့် လေမှုတ် ပေးထားလိုက်သည်။

ဘွားခနဲပေါ်လာသည်နှင့် စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေတဲ့ဦးထူးခန့် တစ်ဖက်သို့
မျက်နှာလွှဲကာ ရေပိုက်အား ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားမိလေသည်။ နှစ်
ယောက်သား နမ်းလျက်သား ပြန်ပေါ်လာခဲ့သလို နှင်းခါးရဲ့ တင်းကျပ်စွာ
ဖက်တွယ်ထားမှုက အမြင်မတင့်။ အဝတ်မဲ့နေသော ထီးရိပ်ကိုယ်နှင့် နှင်း

ခါးရဲ့အသားဆိုင်တို့ ထိကပ်ပွတ်တိုက်မှုက

"နှင်းခါး ... ဟေ့"

"ဝေါ့"

ပါးကို တဖောင်းဖောင်းနှင့် မနာအောင် ဖွရိုက်တော့မှ ရေတွေ ပြန်ထွက်လာသည်။ ရေထဲမှာတင် ရှိနေသေးသည့်အဖြစ်ကို သတိရပြီး သူ့အား ခွဖက် ထားပါတော့သည်။

"ဟီး ... ကြောက်တယ် အပေါ်ပြန်တင်ပေးပါ ဦးဦးရယ် နော် ..."

"ငါ့ကိုကြည့်စမ်း ... ကဲ ကြည့်ပါဆို"

ကြောက်လည်း ကြောက်နေသလို သူ့ကိုလည်း မရဲတရဲကြည့်လာတဲ့ နှင်းခါးတွင် ရောင်စဉ်ခပ်သိမ်းသော မှေးမှိန်စေသော အလှတွေရှိနေမှန်း သူ သိလိုက်ရတော့သည်။ ရေစိုနေသော ဆံသားတို့မှ လိမ့်ဆင်းလာသော ရေစက်တို့သည် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကို ကြည်စယ်လျက်။ ရေစက်ကြောင့် မျက်လုံးတို့မှိတ်ချင်နေပြီး ကြောက်နေသဖြင့် လက်ဖြင့် ဆွဲပွတ်ပြီးလည်း မဖယ်ရဲ။ နှုတ်ခမ်းသားတို့သည်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး မေးပင်ခိုက်နေတော့၏။

အေးစက်စက် နှုတ်ခမ်းသားနှစ်လွှာအား ပူနွေးသော နှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့် ထိတွေ့စေလိုက်ရာ နှင်းခါး ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ အေးနေရာမှ ပူနွေးသည့် ခံစားမှုကို အမိအရယူရင်း နှင်းခါး၏ အနမ်းတရှိက်တို့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့လျက် ပိုပြီးလည်း သူ့အား တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထား၏။

အပူငွေ့တို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စီးဆင်းသွားတော့ နှင်းခါး တုန်ယင်မှု လျော့ကျသွားသလို ကြောက်သည့်စိတ်လည်း ပြေပျောက်သွားတော့သည်။

"ဦးဦး"

နှင်းခါး သူ၏မျက်နှာအား ကိုင်တွယ်ပြီး နှုတ်ခမ်းသားအား တစိုက်စိုက်မတ်မတ် ကြည့်ရင်းက ထိကပ် နမ်းလိုက်ပါသည်။ သူပင် အံ့သြသင့်ခဲ့ရပြီး သူတို့အား ကြည့်နေပါသော ဦးထူးခန့်လည်း လှည့်ထွက်သွားလေပြီ ဖြစ်သည်။

စာလုပ်နေရာမှ ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်နေလေသည်။ သူနေရာပေးထားသော အခန်းထောင့်က နေရာလေးတွင် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှိနေပြီး ဂနာမငြိမ်ပါ။ စာအုပ်ဖတ်နေရင်းမှ မျက်လွှာ လှန်ကြည့်မိရာက စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး

"နှင်းခါး"

"ရှင်"

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"၁၆အလီမေ့သွားလို့ ... ၁၆တစ်လီ ၁၆.. ၁၆နှစ်လီ ... ကျစ်"

"ဆယ်တန်းဖြစ်ပြီး ဒါလေးတောင် မရဘူးလား ဟေ့ဖြေလေ"

"အာ ဒီမှာ မမှတ်မိလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ လာဆူနေတယ် ... ရတယ်ရတယ်"

၁၆တစ်လီ၁၆

၁၆နှစ်လီပဲပြုတ်

ပြုတ်တာပြောင်းဖူး

ဖူးတာက ဘုရား

ယားတာက ဝဲ

ဝဲတာက စွန်

စွန်တာက မျက်စိ

စိတာက သွား

သွားတာက သတ္တဝါ

ဝါတာက နန္ဒင်းမှုန့်

မှုန့်တာက မြေကြီး

ကြီးတာက အရိုးတော်

တော်တာက ဦးလေး

လေးတာက ကျောက်တုံး

တုံးတာက ... ဦးထီးရိပ် ... "

လျှာထုတ်ပြီး ပြောင်လိုက်သလို ပြေးထွက်သွားသည့် ခြေလှမ်းတို့က လှစ်ခနဲ။ ထီးရိပ် အမိအရနှင့် လက်ထဲက စာအုပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ကျောသို့ ထိမှန်သွားလေတော့၏။

ဘယ်လို သတ္တဝါလေးမှန်းမသိ။ ဆူတယ်လို့ထင်ရင် ဘယ်တော့မှမ ကြိုက်။ ဒီက အကောင်းပြောပြမလို့ကို ပြောင်သွားသေးသည်။ တွေ့မယ် ... မင်း။
